

Štev. 4.

V Celovcu 15. aprila 1870.

XIX. tečaj.

Pridiga za 2. povelikonočno nedeljo.

(Kristjanova trojna palica; gov. — f—.)

„Jezus je rekel farizejem: Jaz sem dobri pastir“. Jan. 10, 11.

V v o d.

Jezus je rekel farizejem: „Jaz sem dobri pastir“. Ta beseda Jezusova nam prelepo spričuje neizrečeno njegovo ljubezen, ki jo je imel do nas revnih ljudi. Zato so pa tudi keršanski malarji kar radi že od nekdanj Jezusa ljudem pred oči postavljali pod podobo skerbnega pastirja, ki s palico v rokah zgubljeno ovčico na lastnih ramah nese nazaj k svoji čedi. Tudi se znajde na nekdanjih grobeh in mnogih sedanjih pridižnicah Jezus izobražen pod ravno to podobo. — Ker pa tudi jaz, vaš pastir, vam, svojim ovčicam, oznanujem besedo Gospodovo, gotovo bo prav primerno, da iz poprej vpeljanih Jezusovih besed, prilike od dobrega pastirja, posnamem za nas kak lep nauk. In tedaj rečem: Ti ljubi kristjan! si tudi pastir; tudi ti imaš iskati neko ovčico, ter svojo dušico; in kar kristjan in pastir moraš kakor Jezus palico imeti, in scer v sedanjem življenju dvojno palico, in v prihodnjem življenju boš tretjo imel, če boš prav obračal (sukal) une dve.

Te palice pa so:

1. popotna palica,
2. pastirska palica,
3. kraljeva palica.

Od te trojne palice v rokah kristjanovih bom danes govoril. Dobri pastir! daj, da peljem svoje ovčice na dobro, tečno pašo!

Razlaga.

1. Popotna palica.

Perva palica, ki jo ima kristjan nositi čas svojega življenja je popotna palica. — Naše življenje je potovanje proti domačiji, in potniki (romarji) smo vsi od kraja. Zato pa je tudi palica v roci kristjanovi prav pomenljiva. Kaže mu pot proti domovini, ga na potu tudi vodi, in zraven še podpira in mu pomaga v nevarnostih. Vidite tedaj popotne palice imenitni pomen. Če pot v domačijo zgrešimo, če je voditelj, ki nas kje vodi, goljufen ali boječ, bi bilo vse zgrešeno, vse zgubljeno, ter zgrešena in zgubljene nebesa. Zato je vse ležeče na tem, da si prave palice poiščemo, za pravo palico primemo. Ktera pa je ta palica? Añ mar tvoj oče, tvoja mati, tvoj prijatelj, tvoj učenik, tvoj angelj varh? Še večji je, kot so vsi ti, je namreč Jezus Kristus sam, ter edinorojeni Sin Boga Očeta. In kje je dobiti ta palica? Ali mar raste v tamnih gozdech Amerikanskih? Ali po vertih, ki si jih sami zasadimo? Nikar, ondi ne! Najti pa je v sv. kerš. kat. cerkvi, ktera je nevesta Kristusova; najti je v naukih, ki jih je Jezus njej izročil. Jezus sam pravi: „Jaz sem pot, resnica in življenje“, in: „kdor posluša mojo besedo, ima večno življenje“. Da, Jezus je zares pot, resnica in življenje, in kdor posluša in spolnuje njegovo besedo, kakor jo uči sv. cerkev, ta bo večno življenje dosegel, bo v večno nebeško domačijo prišel. Cerkev nam je tedaj pravi kašipot (kazar) v srečno večnost, njeni nauki in njene zapovedi so pot proti nebesom, in Kristus je palica, ki nas podpira in vzdržuje na tem potu. Popotno palico smo tedaj našli, zdaj pa jo naj še en malo bolj na drobno ogledamo!

Ta palica je naj poprej:

a) čversta kot les in terdna kot železo; zakaj terdna kot železo je vera pravega kristjana. Palica je zgoraj zakrivljena kot sidro na ladiji; zakaj terdno je zaupanje kristjanovo, in nepremakljivo vperto v Boga v vseh primerljih življenja. Palica je tudi dolga; zakaj ljubezen kristjanova se tudi čez vse raztege, vse obsega.

b) Palica je na dalje le iz lesa, ter brez vsega lišpa, le spodej je okovana z bodečo ostjo; zakaj ubožstvo in ponižnost in zatajevanje samega sebe so pripomočki za večno zveličanje, so pota, po katerih mora s svojo palico hoditi, če hoče nekdam srečno priti v zaželjeno nebeško domačijo.

c) Kristjanova popotna palica ima tudi še to posebnost, da ima križec za deržaj; križ je vanjo vrezan, v znamenje, da pravemu kristjanu le s križa doteka moč in serčnost, rešenje in zveličanje.

Popotno palico smo zdaj na tanjko ogledali. Keršanski popotnik! za to palico moraš prijeti, in jo terdo v roci deržati, najo se opirati, da srečno prideš memo breznov ob desni in levi, ki po vsem potu na te prežé, da bi vsem nevarnostim vkljub srečno došel na očetni dom. Nikar se tedaj ne daj premotiti, če te drugi sklicujejo na druge pota, ti drugačne palice ponujajo. Kjer bandera, ter križa Kristusovega ne zagledaš, tjkje ne hodi; ne prijemaj palice, v katero znamenje križa ni vrezano, taka palica bi bila kakor terst, ki se kar hitro skerbne in vlomi; taka palica bila bi kot lahko peresce, kterega vsaka sapica kar naglo odnese; taka palica bila bi kakor veša, ktera s svojo goljufno svitlobo zapelje v močvirja in v brezne; dalj ko za njo hodiš, tem gotovejši se pogubiš. Zatoraj še enkrat ponovim: Palico sv. Petra zgrabi, križa se okleni! Križ Kristusov, in nauk Zveličarjev, ki se hrani v sveti keršanski katoliški cerkvi, to je prava popotna palica katoliškemu kristjanu, ki hoče srečno priti v svojo nebeško domačijo!

2. Pastirska palica.

Druga palica, ki jo mora kristjan imeti v sedanjem življenju je pastirska palica. Vsak kristjan namreč je pastir, kakor sem opomnil že od kraja; je pastir svoje duše, in kar pastir mora spolnovati vse dolžnosti dobrega pastirja; svojo ovčico mora pasti in varovati in braniti.

a) S pastirsko palico v rokah mora svojo ovčico, ter svojo dušico, pasti, jej pašo poiskati, pašo oskerbovati, jo na pašo voditi. Paša (dušna) pa je beseda božja. Božja beseda ima zares okrepečevavno (redivno) in oveselivno moč. Pašniki za dušo pa so pridige in keršanski nauki, branje svetih bukev, pogovori s pobožnimi, bogoljubnimi ljudmi i. t. d. Na te pašnike mora kristjan pridno voditi svojo ovčico, skerbno voditi svojo dušico. Poznam pa še nek drugi pašnik za nenumerjočo dušo, ki je imenitniši od vseh drugih. Ta pašnik je zares „mastna paša“; je zares zemlja, po kateri se „mleko in med“ cedi.

je zares „raj ves poln sladkosti in veselja, ves poln prežlahnega sadja“; je zares kraljeva večerja, katero sme uživati slehern, „ki je truden in obložen“; je zares prava nebeška mana; je zares pravi Elijev kruh, in še več kot to, ker ne živi človeka le samo za 40 dni, temveč za celo dolgo večnost; je, da brez prilik in kar naravnost povem, je zakrament sv. rešnjega Telesa, ki je hranjeno vsegdar med nami v vsaki farni cerkvi v tabernakelju. Na ta pašnik mora kristjan svojo ovčico, svojo dušico naj rajši in prav dostikrat voditi; tega nebeškega kruha jej mora pogostoma dajati, zakaj ta kruh jo živi in redi za večno življenje. Kdor tega kruha ne vživa, življenja ne bo imel v sebi, temveč bo umerl, za lakoto umerl, in ko bi ravno zmerom do sitega jedel po drugih spašnikih. Kdor te hrane ne vživa, pravega duhovnega življenja v sebi ne bo imel, če bi tudi še tolikanj in še tako goreče molil, če bi se še tako močno postil in ojstre spokorne in druge dobre dela opravljal; podoben bo drevesu, ki le perje naredi in cvetje nastavlja (stori), sadu pa ne obrodi. Kdor te hrane ne prejme, umerl bo, to je vedno bolj in bolj mlačen bo prihajal, se od Boga zmerom bolj obračal, bo na zadnje v grebe zašel in se na to pogubil. Nasprot pa bo neizrečeno hitro prišel na goro keršanske popolnosti, kdor to jed pogostoma vživa; in nič ne premore čez takega človeka ne bolezen, ne revščina, ne svet, ne hudič. Ja, tako dalječ vtegne priti tak človek, da nima do druge jedi nobenega posebnega poželenja, in nekteri svetniki so ob samem sv. rešnjem Telesu preživeli po 20 in še več let, in vendar niso na svojem telesu zavoljo tega ne oboleli, ne oslabei, kakor postavim sv. Miklavž Fliejanski (von der Flie). To, glejte! so pašniki: „božja beseda in sv. rešnje Telo“, na ktere naj kristjan vodi s pastirsko palico v roci svojo ovčico, svojo dušico. — S tem pa kristjan ni še spolnil vseh svojih pastirskih dolžnost; on mora tudi še

b) varovati svojo ovčico. Zakaj, (pred kom) pa varovati? Varovati jo mora, da iz dobrih pašnikov na slabe ne uide, da čez hlevni prag ne skoči in ne vteče; — da kje ne zastane in se kam ne zmoti (da kam ne zaide), v kako brezno ne pade ali se v močvirju ne potopi. O takih primerlejih je treba dvigniti pastirsko palico, in zavarniti ovčico od napčnih potov. Slabi pašniki pa so nejevera, krivoveri in prazne vere (vraže). Hlev je sveta kat. cerkev; hlevni prag so cerkvene zapovedi, postave in djanske resnice. Brezni in močvirja so slabi zgledi, zapeljevanja in zalezovanja sveta in posvetnih ljudi. Pred vsemi temi mora kristjan s pastirsko palico varovati svojo dušo.

c) Zraven tega mora kristjan s pastirsko palico tudi še

braniti svojo ovčico, ter svojo dušico. In pred kom braniti? Braniti jo mora pred volkovi, da v hlev ne prideró, ovčic ne raztergajo in ne požró. Volkovi pa so neverniki, ljudje, ki ne verujejo v Boga, temveč le v to, kar z roko dosežejo; — volkovi so zapeljivci vsake baže, ki ali kar naravnost ali pa po lesičje zapeljujejo ljudi na slabe pota; — volkovi so človekovi domači sovražniki, ter njegovo hučo nagnenje in grešno poželjenje; (volkovi so tudi zaverženi angeli, katerim ni zadosti, da so sami nesrečni, temveč tudi nas nesrečne storiti želé.) — Zoper vse te sovražnike mora kristjan braniti svojo dušo s pastirsko palico (z orožjem). In ktera je ta palica? (Ktero je to orožje?) Je palica molitve, jokanja in zdihovanja; je palica ogibanja grešne priložnosti; je palica zaupanja, vere in ljubezni, z eno besedo, je prava křeršanska, pastirska palica. In blagor mu, če to stori; zakaj v del mu bo na to:

3. kraljeva palica.

Imenujem jo „kraljevo palico“, in vem zakaj? V sv. pismu beremo, da bodo aposteljni v nebeškem veličastvu sedeli na dvanajstih sedežih, ter dvanajstere rodove sodili, — tedaj „kraljevali“. In spet je govorjenje v sv. pismu od 24 starašinov, ki bodo krog trona božjega sedeli in gospodovali, ter „kraljevali“. Tudi pove Kristus od svojih izvoljenih, ter zvestih in pravičnih služabnikov, da, kakor so poprej ž njim vred terpeli, bodo nekdaž ž njim vred gospodovali in „kraljevali“. Kraljevo palico bodo po tem takem pravični v rokah držali, to je, vso nebeško sladkost in veselje in čast in veličastvo bodo vživali. In ktero je to veličastvo? Sv. Pavl pravi: „Okó ni vidilo, ubo ni slišalo, in nobega človeka serce ni občutilo, kar je Bog tistim pripravil, kateri njega ljubijo“. Tedaj tudi jaz ne premorem, vam popisati vso sladkost in vse veselje, ki čaka tam gori v nebesih tistih, ki so dobro serčno vojskovali časnega življenja vojsko, srečno skončali križevi pot časnega (sedanjega) potovanja, do konca zvesto hodili po ternjevem potu za svojim kraljem Kristusom, za božjim Jagnjetom Jezusom. — Od te tretje palice vam toraj nič več ne povem. Ponavljam le, kar sem opomnil že v začetku: Da bomo nekdaž kraljevo palico v večnosti v roci imeli, treba je, da zdaj tukaj prav obračamo popotno palico kar kristjani, prav sučemo pastirsko palico kot varhi svoje duše. Nikdo namreč ne more z Jezusom kraljevati, kdor se ž njim vred ni poniževal; nikdo ne more kronan biti, kdor (v dobrem) do konca stanovitven ne ostane. Zatoraj bodimo v resnici to, kar naše ime pove, bodimo kristjani, to je pravi posnemavci Kristusovi.

S k l e p.

Varujmo svojo dušo kot naj dražji zaklad, da jo bomo zamogli neoskrunjeno izročiti višemu svojemu pastirju Jezusu, kadar bo prišel, in jo nazaj terjal. Če potem takem zvesto, kar le zamoremo, spolnujemo svojo dolžnost, bo on, ki se sam imenuje „dobrega pastirja“, nekaj tudi nas kar (naglo) rad spoznal za svoje ovčice, in, kadar nam bo na večer našega življenja padla popotna in pastirska palica iz rok, nam pomolil svojo kraljevo palico, ter nas peljal v trikrat srečno nebeško deželo, deželo, po kateri se mleko in med cedi, in nas pasel na dobri paši vedno in večno! Amen.

Pridiga za 3. povelikonočno nedeljo.

(Kristjanov namen; gov. M. T.)

„Grem k Očetu“. Jan. 16, 16.

V v o d.

Nič ni stanovitnega na svetu, vse se spreminja, vse prihaja in odhaja. Solnce, mesec in zvezde se sučejo po svojih jim od Stvarnika zaznamovanih potih; za dnevom pride noč, za zimo ljuba vigred, za njo poletje in jesen; vse na svetu teka po svojem potu, in s svetom vred zgine, zakaj „podoba tega sveta prejde“, pravi sv. pismo. Tudi človek je tej splošnej postavi podveržen. Tudi on gre svojo pot, dokler zaželjeni cilj in konec doseže. Zato še jaz danes z besedami sv. evangelija vprašam: Jezus je po svojem dokončanem opraviilu šel k Očetu; kam pa ti greš? Popotnik si na tem svetu, kam si namenjen? Kje boš svojo romarsko palico iz rok položil in si stanoviten šotor postavil? Na

to vprašanje nam odgovarja sv. Duh: „Človek pojde v hišo svoje večnosti“. (Cerkv. prid. 12, 5.)

Kakor je pa večnost dvojna, srečna ali nesrečna, tako ste tudi dve hiši, proti kterima so stopinje kristjanov namenjene. Perva je prebivališče Božje, in vseh nebeških izvoljenih trum, preblagi kraj, kjer pravični nezmerno plačilo in veselje uživajo. Druga teh hiš je prebivališče luciferjevo in vse njegove zaveržene druhali, kjer pogubljeni in prekleti večne martre terpé brez tolažbe in upa, da bi bili kdaj iz njega rešeni. — Kristjan! v katero teh hiš si toraj namenjen? O če bi si bil kterikrat to vprašanje z vso resnobo pred oči postavil, bilo bi li mogoče, da bi svoje serce še na dobrote tega sveta navezoval in se v minljive stvari tako zamaknil, da bi v skerbi zanje na Boga in na svojo dušo pozabil? Glej, skerb ti je za hišo, kjer ti je le malo časa stanovati; popravljaš in snažiš jo, kolikor le moreš. Ali na tisti kraj, kjer ti bo po tem življenji vekomaj ostati, se malokterikrat zmisliš. Zato naj bo sedanja ura naše pobožnosti v to namenjena,

1. da nekoliko pregledamo razloček med srečno in nesrečno večnostjo, in

2. da preudarimo, v katero teh dveh da nam je iti. Poslušajte!

Razlaga.

1. Hiša srečne večnosti je prebivališče neskončnega Boga. Tu sedi na prestolu svojega veličastva in daje svojim izvoljenim prijateljem uživati od zakladov svojega bogastva in svoje slave, tiste slave, ki je nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ne slišalo, in nobeno človeško serce ni občutilo, še manj zapopadlo. Sv. Avguštín je hotel na prošnjo svojega prijatla Severa popisati zveličanje nebeških prebivalcev. Zapert v svojem hramu je že deržal pero v roci, da bi bil poprej zavoljo tega sv. Hieronimu pisal, in se ž njim po navadi o tej reči posvetoval. Ali na enkrat, (tako pripoveduje sv. Avguštín sam), je bila njegova stanica z neko prečudno lučjo razsvitljena, ki se ne da popisati, in napolnjena z nekimi dišavami, kterih prijetnost ni izreči. Nad tem sv. Avguštín ostermi, ter sliši nek glas, ki mu je govoril: „Kaj delaš, Avguštín? Ali mar misliš, da se dà morje v mājbindo posodico spraviti, ali zemljo z roko preseči? Ali hočeš videti, česar nobeno oko ni videlo, ali umeti, česar nobeno človeško serce ni zapopadlo? S

kakšno mero bočeš meriti, česar je nezmernega? — Te besede so bile glas sv. Hieronima, ki je ravno tisti dan v Betlehemu umerl, in se s to svojo prikaznijo na znanje dal, da je nebeško zveličanje, ki ga je tudi on dosegel, previsoko, kakor da bi se popisati zamoglo. V poznejših časih pa je sv. Avguštin ravno to od nebes pričal, ko je pisal: „Ta slava, ta lepota, to veličastvo, ki bo naše zveličanje, presega vse naše misli, občutke in besede. Kar je Bog pripravil svojim prijatom, presega vso našo vero, vse naše upanje in našo ljubezen, vse želje in hrepenenje naše. To zveličanje se zamore doseči, pa nikdar dosti ceniti; zamore se zasluziti, pa ne da se popisati“.

V tej svoji hiši plačuje Bog svoje zveste služabnike za kratke trenutke, kar so mu služili, z večnim veseljem, in jih venča z nevenljivo in netrobljivo krono častitljivosti. V tej hiši je najmanjši služabnik brez vse primere srečniši, nego kralji, cesarji in poglavarji tega sveta. V tej hiši je veliko stanovališč, ki so napolnjene z izvoljenimi vseh rodov, narodov in jezikov. Ko je bila ta srečna hiša večnosti preroku Baruhu v prikazni pokazana, je iz začudenja rekel: „O Izrael, kako velika je hiša Božja! Kako nezmeren kraj njegove posesti!“ „V tem sv. mestu, pravi sv. Avguštin, ni nobene bolečine, nobene žalosti, nobene solze, nobenega terpljenja, ampak čisto, prepolno veselje; sladek, večen in neskaljen mir je delež svetnikov. Tam bodo ne le vse imeli, česar poželé, temuč imeli bodo toliko, da nič več poželeti ne bodo mogli. Njih serce bo zadovoljno, njih duša v reko, ja v morje nebeških slast vtopljena, Bog sam bo njih dedščina.“ — Prav ima toraj kraljevi prerok David, ako kliče: „Blagor jim, ki prebivajo v tvojej hiši, o Gospod! od vekomaj do vekomaj te bodo hvalili. Bolje je en sam dan v tvojih vežah, kakor tavžent dni v hišah posvetnih kraljev“.

Glejte, kristjani! taka je hiša srečne večnosti. O kdo bi po njej ne hrepenel!

Vse drugače pa je v hiši nesrečne večnosti. Tam je prebivališče luciferjevo in vseh hudobnih od Boga odpadlih angelov. Tam je prebivališče vseh hudobnih in brezbožnih ljudi, ki so od stvarjenja sveta sem živeli. Tam je kraj kaznovanja in marter, vpitja in joka; kraj, kjer je vse najti, kar bolečine in terpljenje prizadeva, in kjer je ni najti najmanjše stvarice, ki bi le količkaj potolažila ali oveselila. Sv. pismo imenuje to hišo kraj, kjer je večna tema, tuljenje in škripanje z zobmi; kraj, kjer červ vesti vedno grize in nikoli ne umerje, ogenj, ki zmiraj gori in nikdar ne vgasne. O kako velike, kako neskončne morajo biti bolečine in martre teh nesrečnih, ki se v tem strašnem kraju znajdejo! In

teh bolečin, teh marter ne bo nikoli ne konca ne kraja. Na večno bodo pogubljeni spred Božjega obličja zaverženi: na večno bodo v tem grozopolnem kraju jokali in zdihovali brez najmanjšega upanja, da bi jim bilo njih terpljenje le za en trenutek polajšano.

Taka, glejte! je hiša nesrečne večnosti. O kdo bi se je ne bal? Kdo bi se pred njo ne tresel?

2. In zdaj te vprašam: Kristjan! kam greš? Ali si proti nebesom, ali proti peklu namenjen? Iz prvega poduka svojih staršev ti je znano, da si za nebesa stvarjen. Ako toraj tega svojega cilj in konca ne dosežeš, veljajo ti besede, ki jih je Kristus od izdajavca Juda Iškarijota rekel, da bi bilo bolje zanj, ako bi ta človek ne bil rojen na svet.

Ne dvomim sicer, da vsak iz med vas želi priti v hišo srečne večnosti. Vendar, ali pa bodi vsak po tem potu, ki res v nebesa derži. Ali se že ni marsikteremu primerilo, da se je zdaj na desno, zdaj na levo opotekel, in tako že deleč deleč od tega pota zašel? Kaj ti pravi tvoja vest, ako bi ti bilo zdaj to uro umreti? — Godi se marsikteremu, kakor tistemu konjiku, ki je na vprašanje, kam da jezdi, odgovoril: Kamur se bo konju poljubilo; konj me bo že v kako prenočišče zanesel. Ali konj ga je otresel in v neko jamo zvernil. Glejte, tudi naše telo je tak razberzdan konj, in naša pamet je tisti jezdec, ki bi ga imela berzdati in voditi, da bi na stranske pota ne vbajalo in nas v nevarne padce ne prekuceval. Ali, Bogu bodi potoženo! kar se rado tolikrat primeri, da jezdec neberzdanega konja, ne pa konj jezdiča poslušna, da telo vodi duha, ne pa da bi duh telo vodil in vladal. Vprašajte, postavim, nečistnika: Kam greš? in reči bo moral: Kamor moj razvajeni konj, kamor moje mehkužno in razujzdano meso hoče, kamor me moje želje in strasti vlečejo. Vprašajte posvetnega lehkoživca: Kam greš? in obstati bo moral, kamor da ga njegove hude navade vlečejo, to je: k norostim in neumnostim. Vprašajte posvetno hčer: Kam greš? in reči bo morala, tje, kamor me moje serce vleče, tje, kjer je kratek čas, kjer je veselje in dobra volja, kjer so plesi in norosti. Vprašajte prevzetnjaka: Kam greš? in gotovo ne poreče, da tje, kjer bi ga poniževali, ampak tje, kjer ve, da mu prilizuni kadilo zažigajo, ga hvalijo in časté. Vprašajte lakomnika: Kam greš? in slišali bote, da ga tam gotovo ne bo, kjer se mu nič dobička ne kaže, ali kjer bi imel svojemu potrebnemu sobratu kaj podeliti. Vprašajte požeruha in pijanca: Kam greš? in gotovo ne bote slišali, da bi šel v hišo treznosti ali v hišo posta, pač pa v hišo žertja, pijančevanja in igranja. Vprašajte lenuha: Kam greš? in poreče vam, da delati ni vaje, delati in terpeti ne more, in si rajše z

beraško palico v roci od hiše do hiše kruha prosi, kakor bi si ga pa z žulji in s potom na čelu služil. In tako, vidite, se ljudje večidel od svojih strast, ne pa od pameti, od svojega razvajenega trupla, ne pa od duba dajo voditi, in pot, po katerem jih te strasti vodijo, je tisti, od kterega Salomon pravi: „Je pot, ki se človeku pravi vidi; ali njegov konec pelje v smert“. Po tem potu hodi vsak grešnik, dokler se nazaj k Bogu ne verne, ter terdovraten in nespokoren v svojih grehih ostane, svojih hudih navad ne premaga, in vrednega sadu pokore ne prinaša. Po tem potu hodijo vsi tisti, ki se s svojimi sovražniki ne spravijo in vsega razžaljenja iz serca ne preženó. Po tem potu v hišo nesrečne večnosti hodi vsak, kdor svojega hudega nagnjenja s pametjo in z resnicami sv. vere ne premaguje.

Slovečega malarja Apela so enkrat vprašali, zakaj da svoje podobe tako počasu in skerbno izdeluje, in on jim odgovori: „Prijatli, ne čudite se temu. Jaz malam za večnost“. Ako je pa ta ajdovski malar iz prazne posvetne časti in da bi pri poznejših rodovih njegovo ime pozabljeno ne bilo, svoje podobe tako varno in skerbno izpeljeval; ali si mar mi ne bomo še veliko več skerbi prizadevali, da bi bili v hišo srečne večnosti sprejeti? Posnemajmo toraj tega ajda, in če nas kde vpraša: Zakaj svoje vsakdanje opravila tako marljivo, skerbno in zvesto opravljajš, reči mu: Jaz delam za srečno večnost. In če te kdo vpraša: Zakaj se teh in teh družin ogiblješ? zakaj si tudi ti kake norosti v govorjenji ne dovoliš? Zakaj si tako resničen? Zakaj tako zvest in pravičen? Zakaj moliš, se postiš in ubogajme daješ? Čemu zapovedi sv. cerkve spolnuješ? Zakaj večkrat sv. zakramente prejemaš? Zakaj si nobenega veselja ne privoščiš, i. t. d.; reci: Jaz delam za srečno večnost!

S k l e p.

Ko je bil Tomaž Mor od kralja Henrika VIII. v smert obsojen, pride ga njegova žena v ječo prosit, naj se vda v kraljevo voljo in naj njegove krivične naklepe poterdi, ker si lahko s tem svoje življenje otme. Tomaž Mor pa jej odgovori: „Ljuba žena! vidiš me, da sem že priletel, koliko let bi nek še vtegnil živeti“? Mu reče: „Vsaj kacic 20 še lahko“. „Slaba barantavka si ti, jej reče, ker hočeš, da bi jaz zavolj 20 let srečno večnost zgubil, in se v večno terpljenje pogreznil“.

Tako, kakor Tomaž Mor, si mislimo tudi mi. Kaj bi mi pomagalo, ako bi tudi 20, 30, 50 ali 70 let veselje in norosti tega sveta užival, pa bi za te kratke leta celo srečno večnost zapravil? Nebesa so moj namen, in vanje hočem priti, zanje delati in terpeti naj me stane kolikor hoče. Z Davidom kličem: Ako tebe pozabim, o (nebeški) Jeruzalem! bodi pozabljena moja desnica. Moj jezik naj mi obteči na nebu, če se tebe ne spominjam, in če ti, o (nebeški) Jeruzalem, nisi moje najpervo, največe veselje! (Ps. 136, 5, 6.) Amen.

Pridiga za 4. povelikonočno nedeljo.

(Tudi nam je nar boljše to, kar Bog stori; gov. M. H.)

„Resnično vam povem: Bolje je za vas, da jaz tje grem.“ Jan. 16, 7.

V v o d.

Večkrat je bil Gospod Jezus svojim ljubim učencem rekel, da jih bo zapustil; pa najjasniše jim je to povedal pri poslednji večerji. Njegova beseda jih je kot blisk iz jasnega neba zadela; neizrekljiva žalost se jih poprime. Ljubeznjivo jih Jezus tolaži: Ker sem rekel, da je ura vas zapustiti, je žalost vaše serce napolnila; od težave me ne prašate: Kam greš? Glejte! jaz grem k Očetu. Povem vam, da je boljše za vas, da svoj pot grem, pot terpljenja in smerti. Skoz terpljenje in smert pojdem v čast svojega Očeta, od tod vam bom svetega Duha poslal. Ta vas bo učil vso resnico, vas bo tolažil in poterjal, da bote mene in evangelje odrešenja oznanovali po vesoljnem svetu.

Ljubi kristjani! Mile besede Jezusove: „Bolje je za vas, da grem“, imajo tudi za nas svojo veljavo. Kakor je učencem in vesoljnemu svetu boljše bilo, da je Jezus v smert in v terpljenje šel, ker je tako svet odrešil, akoravno niso zamogli tega v za-

četku zapopasti, tako se tudi nam godijo marsiktere reči in težave, ki smo jih žalostni, akoravno nam v zveličanje služijo in izidejo.

Kristjan! jaz te hočem danes napeljevati, kako se naj tudi ti tolažiš in praviš: „Bolje je za me!“

Pripravite se!

Razlaga.

Nikoli ni dobro, kedar se otrokom vselej njih volja pusti in njim starši nič ne morejo odreči. Taki otroci se radi razvadijo, in britke solze bojo oče in mati enkrat nad njimi točili, britke solze, ktere so si sami napravili. Moder oče, zastopna mati ima svoje otroke v ostri reji, jih strahuje, jih k uku in delu sili, jim marsikaj odreka, kar jo samo v sereu boli. Akoravno se tvoj sin, tvoja hči včasih pritožita: Zakaj pa jaz nimam, zakaj pa jaz ne smem, kar drugi imajo in kar ali kamor drugi smejo? Enkrat mati, oče! bojo ti hvalo imeli. Jaz še nisem našel odraščenega človeka, ki bi ne bil staršem prav dajal in jim hvaležen ne bil, da so ga mladega v zdravem strahovanju imeli. Marsikteri blagoslovlja še v starosti ostro skerb in pravičnost rajnih staršev. Jaz mislim, da mi pri tej reči vsi prav dajete.

Glej, ljubi kristjan moj! moder in ljubeznjiv oče je tudi Bog v nebesih, mi pa smo njegovi nezastopni otroci; modri Oče nebeški nas včasih v ostri reji in v zdravem strahu ima, on nam je marsikaj odrekel, marsikako nadlogo nam je poslal, kar mi težavno nosimo, kar je da dobro za nas, in za kar naj hvalo imamo.

Nevošljivega očesa gledaš morebiti na srečo in bogastvo svojega bližnjega in sam pri sebi tožiš: Zakaj pa moram jaz ves čas boren in nizek biti, zakaj je Bog meni delavni ali služebni stan odločil; zakaj ne morem pri vsem trudu nikoli k blagostanju in zamoženju dognati? Prijatelj! za to, ker je tako bolje za te. Morebiti bi se v sreči prevzemal, Boga pozabil in svoje zveličanje zgubil. — Ti imaš kako priserčno željo in misliš, ko bi še to dosegel, ves srečen bi bil. Ali tvoja želja ti ostane želja, in se ne dopolni nikoli, Zakaj? ker je tako bolje za te, in vse želje bojo še le tam v večnosti spolnjene. Ti imaš hišne težave, nesreče, zgube, bolečine, in praviš: Kaj sem zadolžil, da Bog ravno mene vselej najde; drugi, moji sosedi, nimajo takih križev; le pri meni podaja težava težavi roko. Prijatelj! tvoj Oče nebeški ti križe

pošilja, ker je tako bolje za te, križi so v tvoje zveličanje. Tam umerje staršem ljubo dete, ki je njih narveča sreča in narslajše veselje bilo; oh nikoli ne bojo zamogli ljubeja in ljubce zabiti. Zakaj Bog to dopusti? Ne poprašuj o človek po nezapopadljivih sklepah božjih, morebiti bi bil ta otrok jim enkrat grenkost delal in hudoben človek postal. Zdaj pa imajo angelčka in predprošnika v nebesih. Gotovo je tako bolje za nje in za nja!

„Bolje je za me!“ navadi se pri vseh težavah in nadlogah misliti in rekati. Saj stojim pod ljubeznjivo roko naj modrejšega Očeta, ki naj bolj ve, zakaj da mi ta stan, te okoljščine odloči, jaz sem pa neumen otrok, moje časno življenje je le čas, ko se odrejam za nebesa; moja skerb naj bo, kako da svojo dolžnost, tudi težko dolžnost zvesto spolnujem, kako da svojo težavo, svoj križ voljno in ponižno nosim, moja skerb naj bo, kako da božjo resnico bolj in bolj spoznavljam in mojo dušo bolj in bolj posvečujem.

Hitro so prešle otroške leta, kjer smo pod strahovanjem ljubih staršev stali; hitro bojo prešle tudi leta časnega življenja, ure bolečine, dela, truda in terpljenja; minule bojo posvetne želje in veselja in sladnosti tega sveta in spoznal boš, zakaj da si na zemlji hudo imel, in kako da je tvoje delo, tvoje pomanjkanje, tvoja britkost za te bolje bila. Tedaj, ko bo vse časno minulo, bojo pravični z veliko stanovitnostjo protili unim, ki so jih stiskovali in sadu njih del uživiljali. Ko bojo krivični to vidili, jih bo strašen strah obšel in se bojo čudili neprevidene sreče, in bojo žalovali in v svojem dubu zdihovali: „Ti so, ki smo jih zasmehovali in zasramovali. Mi nespametni smo imeli njih življenje za norost in njih konec za sramoto. Glejte, kako da so otrokom božjim prišteti in njih delež je med svetniki“. (Modr. 5, 1—5.)

Ja tedaj boš, kristjan moj! spoznal, da je marsiktero hudo, ki ti je na zemlji zadevalo, za te bolje bilo, kakor to, kar si se bil želel, tedaj boš spoznal, „da se tem, ki Boga ljubijo, vse v dobro izide“. Amen.

Pridiga za 5. povelikonočno nedeljo.

(Od preklinjevanja; gov. A. L.)

„Ako pa kdo meni, da je pobožen, pa ne berzda svojega jezika, temuč zapeljuje svoje serce, je prazna njegova pobožnost“. Jak. 1, 26.

V v o d.

Ako pa kdo meni, da i. t. d. to je: Nikdo naj ne misli, da je pobožen, da je brez greha, kdor svojega jezika ne berzda, kdor mnogo govori. Kdor mnogo govori, ko bi tudi nič pregrešnega ne govoril, že s tim greši, ker bo treba od vsake nepotrebne besede odgovor dajati. Pa kdor mnogo govori, ne govori samo od nepotrebnihi reči, ampak njegova zgovornost ga tako dalječ zapelje da z jezikom, z besedo, z govorjenjem kar velikrat greši. Ali mar nas ne uči skušnja tega? Stopite v družbo, kjer si z govorjenjem kratek čas delajo, in kaj boste tam slišali? Eni svojega bližnjega z jezikom neusmiljeno objedajo, ga opravljajo in obrekujejo. Drugi se z jezikom lažejo in bližnjega v zmote in pregrehe zapeljujejo. Tretji zopet kvantajo in z nespodobnim, nesramnim, pohujšljivim, nečistim govorjenjem in petjem poželjivi ogenj v sebi in bližnjim pihajo in kurijo. Resnične so tedaj besede sv. Jakoba, ki pravi, da, kakor majhna iskra velik požar naredi, tako napravi tudi jezik, majhen ud našega telesa, kar velike hudobije, ker iz njega izvirajo vse krivice: „Jezik je med našimi udi, ki vse telo ognjusi, in vse naše življenje zažge, vnet od pekla“. „On je nepokojna hudoba, polna smertnega strupa“. Z jezikom se Bog žali, hudič pa časti, svetost oskrunja, hudobija pa in greh, kakor kuga razširja. Vendar med vsemi grehi, ktere z jezikom storimo, je eden naj ostudniši, namreč kletev, rotnenje ali preklinjevanje. Torej pravi sv. Krizostom: „Noben greh ni tako ostuden, kot kletev“. In kolikrat se Bog s kletvijo žali! Sliši se kletev po polju in po cestah, po hišah in hlevih. Kolnejo mladi in stari, moški in ženske, celo otroci, ki se še prekrizati ne znajo, kolnejo,

pa da človeka groza in strah spreleta. Pa kar je pri tem še naj bolj žalostno, je, ko si nekteri še goljufajo misleč, da kletev ni celo greh, ali pa vsaj velik smerten ne. Da temu ni tako, hočem vam dans pokazati,

1. kaj je kletev, in
2. koliko hudega kletev nareja.

Bog pomagaj meni in vam!

Razlaga.

1. Sv. Pavl pravi: „Ne nečistniki, ne molikvavci, ne preklinjevalci ne bodo nebeškega kraljestva posedli“. I. Kor. 6, 9—10. Torej preklinjevalci ne bodo zveličani, in zakaj ne? Zato ker po besedah sv. Bernarda je viditi, „da izvirajo vsi drugi grehi ali iz slabosti ali iz nevednosti, preklinjevanje pa izvira prav za prav iz gole hudobije, ki je satanu lastna“.

Da se prepričamo ostudnosti te pregrehe, pomislimo poprej, kaj je kletev sploh in potem, kaj je kletev posebej.

a. Kolne, kdor v jezi, nejevolji, ali togoti svete besede post. zakrament, kerst, ali pa ostudne besede post. hudič, vrag, zlodej, merha, škrateelj, i. t. d. izgovarja. Kolne, kdor v jezi sebi ali bližnjemu z besedo kaj slabega vošči post. „hudič te vzemi“, „strela te ubij“, i. t. d. Kolne tudi, kdor vse to, kar sem vam dozdam naštel, ne v jezi, ampak iz norčije, labkomišljenosti ali iz navade izgovarja. — Boga pa še posebej preklinja, kdor kaj tacega reče, kar je božjim lastnostim nasproti, post. Bog ni pravičen, ker to in to pripušča. Boga preklinja, kdor preklinjevaje Božje Jezusovo ime, ali sv. zakramente izgovarja. Boga preklinja, kdor človeka, živali ali kako drugo stvar božjo post. vreme, kak poseben dan ali kako posebno uro kolne. Ako post. kako hišo grajam, da ni prav sozidana, ne grajam hiše samo, ampak tudi njega, kdor je hišo sozidal. Drugači je, ako kdo iz prave žalosti čez svoje grehe greh in to, kar ga je v greh zapeljalo, če post. kdo iz serčnega kesanja čez svoje grehe dan, uro, priložnost ali pregrešno znanje prekolne, ko je svojo nedolžnost zapravlil in smertno grešil, ker tukaj ne kolne človek božjih stvari, ampak to, kar od hudiča pride namreč greh, ktereга moramo čez vse studiti in sovražiti.

Kader se toraj s preklinjevanjem tudi Bog kolne, je kletev vselej velik ali smerten greh, ravno zato, ker se človek prederzne Boga samega na sebi ali pa njegove stvari zasramovati in gerditi. Torej je že Bog sam zapovedal take preklinjevalce s smertjo kaznovati. „Kdor ime Gospodovo preklinja, naj s smertjo umerje, s kamnji ga morate posuti, naj si bo domač ali ptujec“. (Lev.24,16.) Tudi cerkev je to hudobijo s prav ostro pokoro pokorila. Tak preklinjevalec je moral 7 nedelj zaspored med božjo službo pred cerkvenimi durmi stati, poslednjo nedeljo pa je moral še posebej golorok in bos biti. Sedem petkov se je moral ob samem krubu in vodi postiti in vsakdan je moral po premoženju dva ali tri reveže nasititi. Kdor se pa taki pokori ni hotel podvreči, ni bil v blagoslovljeno zemljo pokopan. Iz tega že vidite, kako ostuden je ta greh, ko sta ga Bog in cerkev tako ostro kaznovala. —

Tega pa se tudi prepričamo, ako pomislimo, kaj je kletev posebej.

b. Vprašam vas, kaj dela, kdor kolne? Iz svojih nagnjušnih ust izsipa naj gerše besede, meša sveto z nesvetim. Zakrament, hudič, vrag, merha, preklet i. t. d. To so besede, ktere se kakor divji hudourniki iz njegovih ust ulijó. Zaroti hudiča iz pekla, naj pride in naj pomaga njegove peklske želje dopolniti. Odgovorite mi, ali ni to strašna hudobija, ko kdo ljudi in živali, ktere je vendar Bog vstvaril, preklinja, vragu izdaja in jih s hudičem obklada. Če je že Jezus ostro prepovedal, komu „raka“ ali „norec“ reči, kako velik greh je še le to, ko človek svojemu bližnjemu hudič, vrag, merha, škratelj i. t. d. reče. Premislite sami!

Vprašam vas še, kaj dela, kdor kolne? Vošči svojemu bližnjemu v divji jezi vsakotero hudo, mu vošči, da bi ga vrag vzel, strela vbila, da bi si roke in noge polomil. Kdor tako govori, pač lepo poslušá Jezusa, ki pravi: „Ljubite svoje sovražnike, storite jim dobro, kteri vas sovražijo, molite zanje, kteri vas preganjajo in obrekujejo“. Luk. 6, 27—28. Zares, kdor svojega bližnjega kolne, ni več Jezusov učenc, kor svojega bližnjega več ne ljubi.

Moji ljubi poslušavci! iz tega, kar sem do zdaj govoril, pač že dovolj spoznate, kako zlo se pregreše, kteri preklinjajo, ker, ko bi tudi vsaka kletev Boga ne zadela, že s tim smertno grešé, ker svete besede tako jezno in gerdo izgovarjajo, bližnjega kolnejo, mu nesrečo voščijo in živali in druge stvari božje hudiču izdajajo. Ni se nam tedaj čuditi, da je sv. Pavl preklinjevalce v versto naj večih grešnikov postavil in jim naravnost odrekal nebesa in zveličanje.

Da se boste pa še bolj prepričali, kako hudobno da je preklinjevanje, pomislimo še, koliko hudega iz njega izvira.

2. Grehi, iz katerih za druge nič hudega nič slabega ne izhaja, zamorejo scer tudi veliki ali smertni biti; pa veliko veči so taki grehi, kateri bližnjemu škodujejo. In glejte, ravno to je s kletvijo, ker kletev škoduje našemu bližnjemu veliko na duši in na telesu. Kako to, vam hočem v naslednjem pokazati.

a) Sami spoznate, da ga skoro ni greha, kateri bi bil bolj razširjen, kot je kletev. Po mestih in vaseh, po polju in po hišah se kletev sliši. So ljudje vseh stanov, vsake starosti, ki imajo to gerdo navado. Pa kaj rečem, celo otroci, ki komaj spregovoré, so že v preklinjevanju izurjeni. Le poslušajte jih na paši pri živini, ali kader jim kdo kaj žalega stori, kako se roté, da groza človeka obide. — Tukaj pa vas vprašam, od kod je to; da je ta greh tako razširjen? Ali mar hudič ljudi kleti uči? O ne, ker, kakor je hudoben, vendar kleti ne zna. Kleti se uči človek od človeka. Človek sliši, kako drugi preklinjajo, in jih po tem posnema. In kleti se človek kar lahko nauči, ker se to njegovi strasti prilaga. Sam sem poznal otroke, ki niso poprej nobene slabe besede izgovorili, pa le nekoliko dni so pri preklinjevalcih bili, in že so znali prav peklensko preklinjati. — Kakšen greh stori torej, kdor kolne? Svojega bližnjega pohujša, ker od njega se drugi naučé, česar bi scer ne znali. On, kdor kolne, je kriv, da drugi tolikrat Boga razžalé in se morebiti celo vekomaj pogubé. Te torej, kateri kolnejo zadene tisto strašno gorje, katero je naš Zveličar vsem pohujšljivcem zažugal. Pomislite to vsi kristjani, posebno vi starši. Vi velikrat kar pogostoma preklinjate. Kader vam ni kaj po volji, se jeza v vas vname in iz vaših gerdih ust se vlije strašno preklinjevanje. Ali pa veste, kaj s tim delate? Ne grešite samo zase, ampak zapeljujete, pohujšujete tudi svoje otroke. Otroci vas slišijo, in kolnejo v vsaki jezi, ravno tako kot vi, ker so se od vas naučili. Ker vas prav ostra dolžnost veže, svoje otroke Bogu izrejati, kako boste enkrat Bogu odgovor dati zamogli, ker ste jih pohujšali in jih kleti naučili. Glejte, vas zadenejo besede Jezusove: „Kdor pa enega teh malih, ki v me verujejo, pohujša, bolje bi mu bilo, ko bi se mu mlinski kamen na vrat obesil in se potopil v globočino morja“. Mat. 18, 6.

b) Pa preklinjevanje ne škodujete samo na duši svojim otrokom, ampak tudi na telesu. Gola resnica je, da ima kletev posebno moč do človeka, kogar kolneš, in se velikrat na tanko dopolni. Že neverski modrijan Platon je rekel: „Nič otroku bolj

ne škoduje, kakor ako ga kolnejo“. In sveti Duh pravi v bukvah Siraha: „Blagoslov očeta uterdi hišo otrokom, kletev materna pa jo popolnoma podere“. (Ekl. 3, 11.) Sv. Avguštín, velik cerkveni učenik, nam pripoveduje od tega naslednjo prigodbo: V Cezarci na Egiptovskem je imela vdova desetero otrok. Nekega dne se stareji sin zoper mater pregreši, ji naj poprej gerdo govori, potem celo roko vzdigne in jo udari hudobni sin. Vsi drugi bratje in sestre so bili vpricho, in le eden se ni za mater potegnil. Mati silno nejevoljna in togotna, ko jo je njen lastni sin udaril in se drugi niso za-njo potegnili, prekolne naj popred hudobnega sina, potem pa tudi vse druge otroke, in jim vošči, naj bi kakor Kajn po svetu begali in nikdar miru ne imeli. Strašna kletev materna se je na tanko dopolnila! Grozoviten strah prepade vse otroke in miru niso imeli ne po dnevu, ne po noči. Mati zato obupa in se obesi. Otroci pa so revni in zapuščeni po svetu begali. Hodili so po božjih potih, te znebit velikega terpljenja. Trije zmed njih so naposled rešeni bili tega terpljenja na grobeh mučencev, kaj se je z unimi sedmerimi zgodilo, ni znano. Sv. Avguštín pripoveduje, da jih je sam v Hipu videl in pravi, da so neprenehoma z zobmi škripali in se zmeraj po vsem životu tresli. — Še bolj strašna prigodba se je preteklo stoletje na Francoskem zgodila. Mati je s svojo hčerjo delala na bregu neke reke. Ko hči ni nekaj prav delala, zjezi se mati in zakolne, da bi jo strela ubila, voda požerla in kolo sterlo! Komaj mati zgovori, zabliška se, treši v hčer, strela jo verže v reko in kolesa bližnjega mlina so jo grozito raztergale.

O starši! nikar ne kolnite svojih otrok, ker, kar lahko bi se zgodilo, da bi se kletev v vašo, in otrok nesrečo dopolnila! Ako se otroci v čem zagreše, nikar ne kolnite, ampak posvarite jih z lepo, ako to ne zda, z ostro, ako še to ne zda, strahujte jih, zmiraj pa zanje molite, ker to je pametno in otrokom v zveličanje. Otroci vas bodo spoštovali, se vas bali, in vas veliko rajše ubogali, kakor ako jih preklinjate. — Ne varite se pa samo vi kletve, ampak tudi svojim otrokom, poslom in drugim domačim tega nikdar ne pripuščajte, ker ravno zavoljo kletve je že velikrat Bog ne le posamezne rodovine ampak cele soseske, vasi, mesta in dežele s težko šibo udaril. Kako bi Bog ljudem srečo in blagoslov dal, ki ga tolikrat s preklinjevanjem žalé. Sv. Krizostom je enkrat s prižnice svojim poslušavcem rekel: „Zaklenite vendar enkrat svoje usta in nikar ne kolnite, da bo Bog nadloge od nas vzel, s kterimi nas je obiskal“. Celo kralji in cesarji so nekđaj prav ostro preklinjevalce pokorili, ker so vedeli, da je Bog zavoljo njih hudobije lakoto, potrese, kuge in druge nesreče pošiljal.

S k l e p.

Ako toraj pomislite, kako velik greh je kletev, in koliko da kletev na duši in na telesu vašemu bližnjemu škoduje, zapustite vendar to ostudno in gerdo hudobijo. „Zapustite, vas opominjam s sv. Pavlom (Kolos. 3, 8.), zapustite jezo, nevoljo, hudobijo in kletev“. Ako vas kaj v jezo zapeljuje, sklenite, da nikdar v prvi jezi ne govorite. Premagujte se, poglejte pohlevnega krotkega Jezusa in gotovo ne boste kleli. Ali ste iz labkomiseljnosti in iz prenagljenja zakleli, obžalujte precej storjeni greh, recite precej po tem sami pri sebi: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ ali: „Čast Bogu i. t. d.“ in naložite si sami kako pokoro, nekoliko, da bi za storjeni greh zadostili, nekoliko pa, da se bote prihodnjič bolj varovali. Nek vojak se je bil spovedal, da se je kleti popolnoma navadil. Prosi spovednika, naj mu svetuje, kako bi se spet odvadil. Spovednik pa mu svetuje: Kader ti kaka kletev uide, pripogni se k tlam, poljubi jih kakor božje podnožje, in moli na tihem: Gospod Bog, odpusti mi! — Vojak je delal, kakor mu je spovednik svetoval in že precej se je bil poboljšal, le malokdaj je bil še zaklel. Nekega dne v vojski, ko je ravno pred sovražnikom stal, ni se mu hotla puška sprožiti. Zakolne na vse usta, se pa vendar lé priklone do tal, in poljubi zemljo. In med tem je ravno nad njim kroglja žvižgala, ko bi ga bila gotovo ubila, ko bi se ne bil priklonil. Od teh mal ni ne enkrat več zaklel. Pojdite, storite tudi vi tako! Amen.

Pridiga za križev teden.

(Lažniva molitev ; gov. J. A—st.

„Prosrite, in se vam bo dalo“. Luk. 11.

V v o d.

Zdavnej že so se ljudje spat vlegli, in spočivajo od truda in skerbi dneva. Na nebu miglajo zvezde, in tiha noč pokriva zemljo. Kar nekdo poterka na vrata samotne hiše, nar poprej rahlo, potem pa močnejši in močnejši. Od znotraj vpraša možki glas, „posodi mi tri hlebe, ker je moj prijatelj prišel k meni s pota, in nimam kaj predenj položiti“. „Ne delaj mi nadleže“, glasi se notri v hiši, „duri so že zaperte, in moji otroci so z menoj v hramu“. Ni nikogar več po koncu. Zdaj je nekoliko časa vse tiho. Zunej stoječi, ko uslišan ni, ne odjenja, spet poterka na vrata, in ker odgovora več ne dobi, še silniši poropota, da se ropot daleč v noč razlega. Poslednjič se zasliši gibanje po hiši, terdo nekdo stopa po stopnicah doli, vrata škripaje se odpró, prijatelj stoji pred prijateljom, in mu da, da bi pokoj pred njim imel, kar od njega tirja. „Ko bi ravno ne vstal, in mu ne dal zato, ker je njegov prijatelj, vendar bo zavoljo njegove nadležnosti vstal, in mu dal, kolikor potrebuje“. — V tej lepi priliki nas Jezus uči, da s stanovitno prošnjo od Boga vse zadobiti zamoremo, in nas opominja: „Prosrite in se vam bo dalo“. Luk. 11, 9. Reci revežu: Prosi, in boš prejel; reci jetniku: Prosi, in boš prostost dosegel; reci terpinu: Prosi, in tvoja bolečina bo polajšana; in storili bodo, veselo in priserčno bodo prosili. Nam kliče danes nek glas: „Prosrite, in se vam bo dalo“. (Luk. 11, 9.) To ni glas kacega človeka, tudi ne glas kacega angela; ampak glas samega Sina božjega, in zato bomo gotovo uslišani, če prosimo. „Bog ni, kakor človek, da bi legal“. (4. Moz. 23, 19.) Res, Bog ne laže, to da mi — mi pa lažemo, in še takrat lažemo, kader molimo, in ravno takrat nar bolj la-

žemo, kader nar lepšo in nar imenitnišo molitev, ki nas jo je Jezus sam učil, kader „Oče naš“ molimo, — in zato pa tudi Bog naše molitve ne usliši. O kolikrat se ta nebeška molitev, Oče naš, glasi iz naših ust, naše serce pa nič zato ne ve, ali pa še drugači mislimo, kakor govorimo; in vsa naša molitev je laž.

Čudno se vam zdi, in morebiti ste še nejevoljni, da kaj takega terdim, in vi tirjate od mene, na vam to skažem. Jaz bom vam torej pokazal, kako laž nivo molite sv. Očenaš.

Poslušajte, da vam tudi te pol ure ne bo treba enkrat obžalovati.

Razlaga.

Tamkaj pred vratmi, glejte, stoji berač, in z milim glasom prosi: Kosčik kruha vas prosim, za božjo voljo! Dekla pride, in mu pokaže več kosčikov kruha, na mizi za uboge pripravljenih, in mu reče, naj si enega vzame. Nak, toliko si pa berač noče prizadjeti, da bi svojo roko po njem stegnil. Toraj mu ga dekla v roko poda, pa preč ga berač verže. Med tem pa vendar zmiraj kliče in vpije: Kosčik kruha vas prosim za božjo voljo, kosčik kruha! — Je li temu beraču resnica? Tak berač, vsak poreče, je norec, on hoče in noče, on prosi za kaj, kar dobiti vendar ne želi. Tak berač zasluži z gerdo od hiše izgnan biti. — Ravno tako, vidite, tudi mi delamo. Mi molimo in prosimo, svojih rok pa le vendar po tem ne stegnemo, kar prosimo; milo zdihujemo po kaki dobroti, v svojem djanju pa od tega nič ne vemo, in ravno kaj nasprotnega storimo. Da je temu res tako, bomo se precej prepričali.

Oče naš, kaj ne, vi nar večkrat molite. Le premislimo zdaj, ali je v tej molitvi le ena sama prošnja, pri kateri bi serce ravno to mislilo in želelo, kar usta govoré.

„Oče naš, kateri si v nebesih“, moli kristjan, in s tem ogorom daje na znanje, da veruje, da je en Bog, in da ta Bog je naš Oče, ki tako ljubeznivo in dobrotljivo skerbi za nas, kakor nikoli noben pozemeljski oče ne skerbi za svoje otroke. Pa le malo jih je, katerih življenje bi se vjemalo ž njih molitevjo. Marsikteri ysak dan moli: „Oče naš“, če pa kaka nadloga ga obišče,

če revščina, bolezen ali kako drugo terpljenje ga zadene; pa precej maloserčen postane, obupati hoče, in se tako zaderži, kakor da bi več ne vedel, da Bog je njegov Oče, in da ta Oče je vsega-mogočni, neskončno dobrotljivi Bog. Ali ni njegovo življenje molitvi nasproti? Ali se ne pravi to Boga le z žnabli častiti? Ali marsikteri moli: „Oče naš“ in zaničuje, sovraži in preganja druge otroke svojega Očeta, svoje brate in sestre, svoje bližnje. O kristjan! kako moreš v resnici moliti „Oče naš“, in vendar preganjati svoje bližnje? Ali kako moreš v resnici moliti: „Oče naš, kateri si v nebesih“, če si pa ves na to revno zemljo navezan, in svojih misel in svojega serca nikoli na kviško ne povzdigneš, in nobenih želj nimaš po svoji pravi domačiji, po nebesih, kjer tvoj Oče prebiva? Glej, tvoja molitev je laž!

1. Posvečeno bodi tvoje ime, moli kristjan, t. j. Daj, o ljubi Bog! da bomo tebe in tvoje svete lastnosti zmiraj bolj in bolj spoznali, molili, hvalili in častili v vsakdanjem življenju, posebno pa pri očitni službi božji. Kako pa more kdo moliti: „Posvečeno bodi tvoje ime“, če se nalašč ob nedeljah na daljne pota podaja, morebiti kje zadej v kako cerkev malo pokuka, radovedno okoli sebe gleda, in nič ne misli, ali pa misli, kar misliti je še zunaj cerkve greh; ali če se je že tako zlo spozabil, da službo božjo popolnoma opusti? Kako more kdo med tednom moliti: „Posvečeno bodi tvoje ime“, da bi se svoje laži ne sramoval, kader ob nedeljah od dela ne spočiva, in je kakor kert, ki tudi v nedeljo po zemlji riže?

„Posvečeno bodi tvoje ime“, molijo kristjani zjutraj, opoldne, zvečer, pred jedjo in po jedi, in pri družih priložnostih. Zdaj pa pojdite, in poslušajte, kako ravno ti ljudje, ki tako molijo, božje ime posvečujejo. Pojdite enkrat v hiše ali na pode, ali na polje k delavcem, ali na ceste za vozniki; ali pojdite v nedeljo po službi božji po kerčmah, ali na somnje, ali tje, ker se več ljudi vkupaj shaja, pojdite in poslušajte, kako tam z božjim imenom neskončnega Boga, kateri tavžent svetov v svoji roci derži, pred katerim Kerubimi in Serafimi s strahom padajo na svoj obraz! Jaz ne rečem preveč: Včasih je ravno tako, kakor da bi bilo en legijon hudičev iz pekla ubežalo, in bi bili vse te ljudi obsedli; groza je slišati, kako razgrajajo in preklinjajo, zakramentirajo in se pridušajo, in kazni božje kličejo na zemljo. In vsi ti ljudje potlej spet molijo: „Posvečeno bodi tvoje ime“.

V III. Moz. bukv. 24, 11. je zapisano: Nek mlad človek se je skregal z nekim možem, in v tem razpertju je preklinjal božje

ime. Tedaj je Gospod rekel Mojzesu: „Pripelji preklinjavca iz stanišča, in naj vsi, ki so ga slišali, položé svoje roke na njegovo glavo, in vse ljudstvo naj ga kamnja. In reci Izraelovim otrokom: Kdoržpreklinja Gospodovo ime, naj smerti umerje; s kamnjem naj ga posuje vsa množica, naj bo rojak ali ptujec“. Kaj menite, ko bi dandanašnji s preklinjevalci tako delati morali, kje bi kamnja dobili? Zemlja bi ga ne imela zadosti, tudi pekel bi moral svoje kamnje za to dati.

2. Pridi k nam tvoje kraljestvo, moli kristjan, in prosi s temi besedami za trojno kraljestvo: za kraljestvo okoli nas, za kraljestvo v nas, za kraljestvo nad nami. Kraljestvo okoli nas je kraljestvo božje cerkve na zemlji, kraljestvo v nas je kraljestvo božje gnade, kraljestvo nad nami je kraljestvo svetih nebes.

Če ti je toraj resnica s tvojo molitevjo, boš si tudi po vsi moči prizadeval, da bi božje kraljestvo k nam prišlo, in sicer božje kraljestvo okoli nas ali kraljestvo božje cerkve na zemlji. Zato moraš svojo družino k molitvi in k službi božji opominjati, svoje otroke pridno v šolo in h kerš. naukom pošiljati, in tudi sam jih učiti, da bo božje kraljestvo v tvoji hiši. Tudi moraš serčno prositi in želeti, in če ti je mogoče, tudi misijonarje podpirati, da se kraljestvo keršanstva po ajdovskih deželah, kjer še od Kristusa nič ne vedó, zmiraj dalje in dalje razširja.

Prizadevati si moraš, da pride božje kraljestvo v te, t. j. kraljestvo božje gnade. Zato moraš pridno moliti, k službi božji hoditi, v kerš. resnicah se zmiraj bolj podučevati, greha se skerbno varovati, in če si tako nesrečen bil, da si greh storil, moraš, pred ko mogoče, svojo vest v zakramentu sv. pokore očistiti, da bo Bog s svojo gnado v tvojem sercu kraljeval, da boš s sv. Pavlom reči zamogel: „Jaz živim, pa ne jaz, ampak Kristus živi v meni“. (Gal. 2, 20.) Kristus je kralj mojega serca, on kraljuje s svojo božjo gnado v mojem sercu.

„Pridi k nam tvoje kraljestvo“. S temi besedami zdihuješ po nebeškem kraljestvu, po večnem življenju. Kader te besede izrečeš, moraš se spomniti, da si tukaj le popotnik, in želje se morajo v tebi obuditi, da bi enkrat v svojo pravo domačijo, v nebesa prišel. Po tem kraljestvu so od nekdej vsi pobožni in svetniki zdibovali, kakor postavim kralj David, ki je rekel: „Kakor hrepeni jelen po merzlih vodah, tako hrepeni moja duša po tebi o Gospod! Mojo dušo žeja po močnem živem Bogu. Kdaj bom prednj prišel, in se prikazal pred njegovim obličjem?“

Če si po tem trojnem kraljestvu ne prizadevaš, posebno če še zato ne skerbiš, da bi v tvoji hiši živo keršanstvo bilo, je tvoja molitev laž.

3. Zgodi se tvoja volja, kakor v nebesih tako na zemlji^a, moli kristjan, in s tem prosi: Daj, o ljubi Bog, da bomo mi ljudje na zemlji tvojo voljo, tvoje zapovedi tako radi in na tanko spolnovali, kakor jih angelji in svetniki v nebesih spolnujejo. Toda marsikteri moli: „Zgodi se tvoja volja i. t. d.“, in vendar božje zapovedi z nogami tepta, in memra, in je nezadovoljen z božjimi naredbami, kakor hitro se mu kaj zopernega primeri, ali se vse po njegovi volji ne godi. On moli, naj se božja volja zgodi, v resnici pa bi le to rad imel, da bi se njegova lastna, spridena volja spolnila. Ali ni to laž?

4. Daj nam danes naš vsakdanji kruh, molijo kristjani, t. j. daj nam o Bog, kar nam je za telesno in dušno življenje potrebno. Pa kaj je ta molitev v ustih lenuha, ki noče delati, in roke križem derži, in zakoplje talent, ki mu ga je Bog dal, kakor uni nepridni evangeljski hlapec? Kaj je ta molitev v ustih zapravljivca, ki sebe in svojo družino na beraško palico pripravi? Kaj je v ustih lakomnika, ki nikoli ni s tem zadovoljen, kar mu Bog da, in le po bogastvu, po obilnosti v premoženji, v jedi, pijači, oblačilu hrepeni? Ali kaj je ta molitev v ustih lenega merzlega kristjana, ki celo leto dušno spanje spi, in še le po veliki noči enkrat spet vstane, da se k spovedi spravi, pa morebiti še zdaj le zato, da velikonočni spovedni listek odrajtati zamore? Ali ni laž in hinavščina, kader taki ljudje molijo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh?“

5. Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom, t. j. odpusti nam, o Bog, naše grehe, kakor tudi mi iz serca odpuščamo tistim, ki so nas razžalili. Tako moli jezni, sovražni človek, ki po cele tedne, po cele leta s svojim bližnjim v jezi, prepiru, sovraštvu ali clo v kaki pravdi živi, in priložnosti išče se nad njim zmaščevati. Tako moli pretepuvec, ki v pretepih in pobjah svoje časti išče in nič ne porajta, če svojega bližnjega tudi do mertvega potolče. Vsi ti molijo: „Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom“. O kako strašno hudo se bo marsikteremu godilo, če mu bo Bog tako odpustil, kakor on odpušča, če mu bo Bog tako povernil, kakor on z drugimi dela, če mu bo Bog s tisto mero meril, s katero on drugim meri!

6. Nas ne vpelji v skušnjava, molijo kristjani, to se pravi: Odverni, o ljubi Bog! od nas skušnjave, to je, vse to, kar nas v greh zapeljuje; če pa v skušnjave pridemo, daj nam moč, ustaviti se jim, in jih premagati. — Tako molijo kristjani, in glej brez števila veliko jih je, ki se sami podajajo v tavžent skušnjav.

„Nas ne vpelji v skušnjava“, moli zjutraj mladeneč, na večer pa gre za svojim nečistim znanjem, in strašno greši.

„Nas ne vpelji v skušnjava“, moli deklica, s svojim lišpanjem, nastavljanjem in priliznjenim obnašanjem pa vabi zapeljivce, in svoji nedolžnosti in čistosti koplje mertvaško jamo.

„Nas ne vpelji v skušnjava“, moli pijanec, in spet leze v kerčmo, in zapije pamet in denar. — O lažljivo ljudstvo!

7. Temuč reši nas od hudega, molijo ljudje, in si nar več hudega sami nakopavajo. Nar veči križ je tisti, ki si ga človek sam naloži, pravi pregovor, in kako resnično je to. Nar večih zlegov eden na zemlji so slabo zrejeni, zanemarjeni otroci, iz katerih potem spet le spriden, siromaški zarod izhajati zamore, zarod, ki človeško družbo mora in sili le še več jetnišnic, siromašnic, sirotnic in takih hiš za take nesrečne otroke napravljati, katerih očetje imajo manj občutja in usmiljenja, kakor živina, — kateri otroke svojih lastnih pregreh v revščino pahajo, sami pa vse dobrovolje in sladnosti uživajo.

„Reši nas od hudega“, moli veliko staršev, pa pri vsem tem svoje otroke strašno spriditi pusté. Jes nisem verjel, da spridenost in dostikrat nar strašnejša hudobija tako pogostoma pot do otroških sere najde; nekdan sem mislil, da to se le poredkoma zgodi, od kar pa po svojem poklicu več z otroci opraviti imam, prepričal sem se drugega.

Gorje vam, vi hudobni jeziki, gorje vam vsem, ki slabe izglede dajete! S tistimi pa, ki otroke nalašč s pregreho soznanijo, nobene besedice ne zgubim; ta hudobija je prevelika, da bi jo človeški jezik zadosti ojstro posvariti zamogel, in se mora tistemu sodniku v kaznovanje prepustiti, ki nad nobeno pregreho ni tako strašno gorje izrekel, kakor nad pohujšanjem, ki se otrokom da. Na razvalinah razdjanega Jeruzalema je sedel nekdan veliki prerok Jeremija, in je jokal nad pokončanim mestom. Glejte, tako bi človek včasih jokal, kervave solze jokal nad razdžano človeško nedolžnostjo; kader vidi, kako se hudobni, poživinjeni ljudje buncice božjega očesa vlotijo, kako otroke, ljubljence božje, spridijo, ali spriditi pusté, kako nar boljši zaklad človeštva, nedolžnost ma-

lih razodevajo. Slišal sem že duhovne pastirje tožiti, da najdejo se šole, v katerih bi se otroci iskati morali, ki bi še čisti in nedolžni bili. O to je britko, to je žalostno! O kaj je pogorišče požgane vasi, kaj je od toče pokončano polje proti takemu zadolženju!

S k l e p.

Kristjani! jaz svoje govorjenje sklenem. Vzemite pa une besede božjega sodnika sebo na dom, in premišlujte jih: „Kteri pa pohujša kterega teh malih, ki v me verujejo, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinsk kamen na vrat, in bi se potopil v globočino morja“. Mat. 18, 6. Zatoraj ne molimo lažnjivo — molimo resnično! Amen.

Pridiga na veliko Križevo.

(Čveterna pot v nebesa; gov. ?)

„In Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil v nebo vzet, in sedi ob desnici Božji“. Mark. 16, 19.

V v o d.

Ljubi oče, kedar se na ptuje odpravlja, še zbere zadnjokrat svoje otročiče okoli sebe, jih tolaži zavoljo svojega odhoda, jim še kake lepe nauke za slovo zapusti, jim svoj očetov žegen podeli, in potem se loči od njih, izročivši njih zvestemu prijatelju, ki naj bi jih varoval, vodil in njih srečo oskerboval. Tako tudi Jezus na današnji praznik svoje ljube učence še enkrat seboj pelje na Oljsko goro, jim še naročuje, kar mu nar bolj na sercu leži, naj ozna-

nujejo ljudem zveličanje. Potem se poslovi od njih, svoj sveti blagoslov in obljubo svetega Duha Tolažnika jim zapustivši, in se proti nebu vzdigne. Učenci pa vsi žalostni stojijo in gledajo za Njim v nebeško višino, kamor je bil Jesus sprejet. Zdaj pa sta dva angelja pristopila in jih potolažila zavolj Jezusovega odhoda. Tudi mi stojimo danes na pol žalostni, na pol veseli z Jezusovimi učenci na Oljski gori, in gledamo tje gor, naj bi tudi mi kmalo prišli za njim in se ž Njim veselili; po Njegovih besedah: „V hiši mojega Očeta je veliko prebivališč. Ako bi tako ne bilo, bil bi vam povedal, ker grem, vam mesto pripravljat. In ko odidem, in vam mesto pripravim, spet pridem in vas bom k sebi vzel, da bote tudi vi, kjer sem jaz“ (Jan. 14, 2. 3.) Po katerem potu pa se pride v nebesa? Po čveterem, vam kratko s svetim Bernardom odgovorim: 1. ali si nebesa kupi, ali si jih po sili pridobi, 3. ali daj se v nje prisiliti, 4. ali pa vkradi si njih.

To vam hočem v sedanjem govoru dokazati s pomočjo Jezusa, kateri je danes častito v nebesa šel.

Razlaga.

1. Nebesa so na prodaj in se dajo kupiti. Tega nas Jezus prepriča rekoč: „Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu v njivi, ktereга je človek, ki ga je našel, skrila; in od veselja nad njim gre in proda vse kar ima, in kupi tisto njivo. Spet je nebeško kraljestvo podobno kupcu, kateri išče dobrih biserov, kateri, ko je našel dragi biser, je šel in prodal vse, kar je imel, in ga je kupil“ (Mat. 13, 44—46.) Ravno tisto resnico nas Jezus tudi uči v priliki od nekega človeka, kateri je, ko je na ptuje šel, poklical svoje hlapce, in jim je izročil svoje blago, in je dal enemu pet talentov, enemu pa dva, enemu pa enega, vsakemu po svoji zmožnosti, in je zdajci odrinil. Šel je pa, kateri je bil pet talentov prejel, in je kupčeval ž njimi, in je pet drugih pridobil. Ravno tako je tudi, kateri je dva prejel, pridobil dva druga. Kteri pa je le enega prejel, je šel in je zakopal v zemljo, in skrila denarje svojega gospoda. Čez veliko časa pride gospod tistih hlapcev in ima obrajt ž njimi; In je pristopil, kateri je pet talentov prejel in je prinesel pet drugih talentov rekoč: „Gospod! pet talentov si mi zročil, glej, pet drugih sem pridobil“. Njegov gospod mu je rekel: „Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v

malem zvest, te bom čez veliko postavil; pojdi v veselje svojega gospoda". Pa tudi, kateri je bil dva talenta prejel, je pristopil in rekel: „Gospod! dva talenta si mi zročil, in glej, dva druga sem pridobil“. Njegov gospod mu je rekel: „Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil; pojdi v veselje svojega gospoda“. Ko je bil pa tudi, kateri je en talent prejel, pristopil, je rekel: „Gospod! vem da si terd človek, da žanješ, kjer nisi sejal, in pobiraš, kjer nisi razsikal; in sem se bal, ter sem šel in skrili svoj talent v zemljo; glej, tu imaš, kar je tvojega“. Njegov gospod pa je odgovoril in mu rekel: „Hudobni in leni hlapec, vedel si, da žanjem, kjer nisem sejal, in pobiram, kjer nisem razsikal, toraj bi bil moral denarje moje dati menjavcem, in kader bi bil jaz prišel, prejel bi bil svoje z obrestjo“. (Mat. 25, 14—27.) — Denar menjavcem dati pomenja majhen trud, ki pa veliko dobička prinaša; tako tudi majhna milošnja visoke obresti donaša, svete nebesa namreč, ktere vsem dobrotljivim odperte stojijo, po besedah sv. Duha: „Kdor se vbozega vsmili, na obresti posodi gospodu; in mu bo povernil“. (Preg. 19, 17.) — Bil je bogat človek, kateri je imel hišnika, in ta je bil obdolžen pred njim, kakor da bi bil zapravljaval njegovo premoženje. In ga je poklical in mu je rekel: „Kaj to slišim od tebe? daj odgovor od svojega hiševanja; zakaj posihmal ne boš mogel več gospodariti“. Hišnik pa je sam pri sebi rekel: „Kaj bom storil, ko mi moj gospod odvzame hiševanje? kopati ne morem, ubogajme prositi se sramujem. Vem kaj bom storil, da me, kedar sem odstavljen od hiševanja, vzamejo v svoje hiše. Tedaj je poklical vse dolžnike svojega gospoda in je rekel prvemu: „Koliko si dolžen mojemu gospodu?“ On je rekel: „Sto čebrov olja“. In mu je rekel: „Vzemi svoje pismo, vsedi se hitro in zapiši petdeset“. Potlej je rekel drugemu: „Ti pa, koliko si dolžen?“ On pa je rekel: „Sto starov pšćenice“. In mu je rekel: „Vzemi svoje pismo in zapiši osemdeset“. In gospod je hvalil krivičnega hišnika, da je bil modro storil, zakaj otroci tega sveta so modreji v svojem rodu, kakor otroci luči. In jaz vam povem (pravi potem Jezus): „Delajte si prijatle s krivičnim mamonom, da vas, kedar obnemagate, vzamejo v večne prebivališča“. (Luk. 16, 1—9.) Gospod hvali krivičnega hlapca ne zavoljo krivice, ampak zavoljo njegove modrosti, po kateri si je gospodovo blago v svoj prid obrnil, in si mirno in zadovoljno življenje za prihodnje priskerbel; s tem nas pa tudi uči, kako si naj mi z božjim blagom, s pozemeljskim, minljivim premoženjem prebivališče stanovitno v nebesih pripravimo, kamor naj bi sprejeti bili, kader obnemagamo.

Glejte, vse to nam lepo kaže, da so nebesa naprodaj, in vsak, kdor kaj posvetnega glešta, si jih lahko kupi, ako se temu iz dobrega namena odpove. Pa me vprašate: Po čem pa so tedaj nebesa? Jezus sam nam ceno pove po besedah, ki jih je nekemu mladenču govoril: „Idi, prodaj kar koli imaš, in daj vbogim, in boš imel zaklad v nebesih“. (Mark. 10, 21.) To je storil sveti Anton puščavnik, in veliko drugih svetnikov, kateri so vse svoje premoženje za uboge razdelili, da bi si nebesa kupili. Vendar pa si ne smete misliti, da je dolžnost, se nebesom zaljubo zadnjega vinarja znebiti; ako le toliko damo, kar nam je odveč, in mi ne potrebujemo, že so nam nebesa gotove. To nas Jezus zopet uči v priliki od bogatina in ubogega Lazarja. Zakaj je bil bogatin v pekel pokopan? Ne zavolj tega, ker mu ni vsega svojega bogastva dal, ampak ker mu še tistih drobtinic ni privoščil, ktere so padle z njegove preobložene mize. O naj bi bogatini našega časa le samo drobtince svojega premoženja revežem dali, nebesa bi si pridobili, in še poznalo bi se jim ne na njihovem blagu. O kako dober je naš Bog, ki nam hoče najdražše, kar ima, nebesa namreč tako dober kup dati. Glejte, tista udova v Jeruzalemskem tempelju je samo dva beliča v škrinjico vergla, in je bila od Jezusa pohvaljena. In vsak, kdor kupico vode žejnim iz dobrega serca ponudi, ne bo zgubil svojega plačila. Naj le vsak po nauku ravna, ki ga je stari Tobija svojemu mlademu sinu dal: „Moj sin“, je djal, „od svojega premoženja dajaj milošnjo, in svojega obraza ne obračaj od nobenega siromaka; tako namreč se bo zgodilo, da tudi Gospod od tebe ne bo obrnil svojega obličja. Kolikor premoreš, tako bodi usmiljen; ako imaš veliko, obilno dajaj; če imaš malo, si prizadevaj tudi malo rad podeliti. Zakaj dobro plačilo si nabiraš za dan potrebe; ker milošnja reši vsega greha, in smerti, in ne pusti duši priti v temo. Milošnja dela veliko zaupanje pred nar višim Bogom vsem, kateri jo dajejo“. (Tob. 4, 7—12). Ako bomo po svojem premoženju radodarni za bōžjo čast, ali pa za potrebe našega bližnjega, bodo tudi naše milošnje v spomin prišle pred Bogom (Djan. 10, 4.) in nam nebesa odperle.

2. Nebesa se pa dajo tudi po sili pridobiti, in to je druga pot, po kateri se pride v nebesa. V to versto spadajo vsi tisti, kateri se možko premagujejo in zatajujejo, svoje slabo poželenje krotijo, svojo spačeno voljo berzdajo. K temu nas ljubi Jezus opominja rekoč: „Pojdite noter skozi ozke vrata; zakaj široka so vrata in prostorna je pot, ktera pelje v pogubljenje, in veliko jih je, kateri po nji noter hodijo. Kako ozke so vrata, in tesna je pot, ktera pelje v življenje, in malo jih je, kateri jo najdejo. (Mat.

7, 13, 14.) Ko je nekdo Jezusa vprašal: „Gospod, je li malo teh, kateri bodo zveličani?“ je On odgovoril: Prizadevajte si skozi ozke vrata noter iti, zakaj povem vam, veliko jih bo iskalo noter iti, in ne bodo mogli. (Luk. 13, 23. 24.) — Pač sladko in lepo je moglo biti na gori Tabor, na kateri se je Jezus spremenil, in se svojim učencem v nebeški svitlobi prikazal! Sveti Peter je bil tako zavzet, da je kar stermel nad to prečudno lepoto, in poln rajskega veselja izkliknil: Gospod, dobro nam je tukaj biti, naredimo tedaj tri šotore, enega Tebi, enega Mojzesu in enega Eliju. (Luk. 9, 33.) Kako se mu je še le moglo pri srcu milo storiti, kako veselje ga prehajati, kader je telesa ločen svojega preljubega učenika v nebeškem kraljestvu zagledal in začel uživati, kar še nobenega človeka serce ni občutilo! Ali glejte! kakor je sveti Peter z Jezusom vred še le po dolgi in težavni hoji na Taborsko goro dolezel, in mu je bilo hudo potiti se, preden je stopil na verh gore, in so se nebesa razklenile nad njim, tako moramo tudi mi po ternjevem potu premagovanja samega sebe in vojskovanja zoper greh zvesto in stanovitno hoditi, preden se nam preprijazni razgled nebeške gore odpre. Tudi sveti Peter, akoravno bi bil rad na gori ostal, moral je zopet dol stopiti v sovražno mesto Jeruzalem, priča biti Jezusovega križanja, še sam tudi križan biti, preden so ga nebesa sprejele. Tudi mi, ako želimo kedaj zveličani biti, moramo se vojskovati zoper trojnega sovražnika, zoper lastno meso, zoper pogubljeni svet in zoper peklenškega satana. Kakor kersaanski vojšaki se imamo vedno na boj pripravljati, vedno paziti nad samim seboj in z orožjem pravice se braniti zoper vse napade zvitih sovražnikov, da srečno zmagamo, in obljubljeno krono dosežemo. Čujte, kako sveti apostel Pavl od samega sebe govori: „Ne veste li, da tisti, kateri v tečišču tekó, vsi sicer tekó, pa le eden stavo dobi? Tako tecite, da jo dosežete. Vsak pa, kateri se na premaganje skuša, se vsega zderži, in oni sicer, da strohljivo krono prejmejo, mi pa nestrohljivo. Jaz tedaj tako tečem, ne kakor nepremišljeno, se tako bojujem, ne kakor da bi po vetru mahal, ampak tarem svoje telo, in ga v sužnost devam, da, ko druge učim, sam ne bom zaveržen“. (I. Korin. 9, 24 – 27.) Žares huda vojska je sedajno življenje, dirjanje po nebeškem cilju in koncu; kakor vojska, ktera kako mesto oblega, ga tako dolgo naskakuje, in prej ne jenja, kakor da je ozidje in ž njim vred vse mesto v njeni oblasti, tako delajmo tudi mi! Bog ne daj odstopiti od te nebeške vojske, ali orožje od sebe djati, in se sovražniku podvreči! Do zadnjega zdihljeja se vojskujmo, da si nebeško presrečno mesto prilastimo; kakor nas sveti Pavl opominja rekoč: „Sicer pa bratje bodite močni v Gospodu in v mogočnosti njegove moči. Oblecite božje orožje, da zamorete obstati pred za-

lezovanjem hudičevim; ker se nam ni vojskovati zoper meso in kri, ampak zoper poglavarstva in oblasti, zoper gospodovavce tega temnega sveta, zoper hudobne duhove v podnebnju. Zavoljo tega primite za božje orožje, da se zamorete braniti ob hudem dnevu in v vseh rečeh popolni ostate. Stojte tedaj opasani okoli svojih ledij z resnico, in oblečeni z oklepom pravice, in obuti na nogah za oznanovanje evangelja miru; pred vsem pa vzemite v roke škit vere, s katerim zamorete vse ognjene pušice hudobnega pogasniti, in v zamite čelado zveličanja in meč duba (kar je božja beseda); in z vso molitevjo in prošnjo molite vsak čas v duhu; in v tem čujte v vsi stanovitosti, prošnji za vse svete. (Efež. 6. 10—18.) Ko so se Judje iz Babilonske sužnosti vernili v svojo domačijo, in razderti tempelj zopet zidati jeli, so jim sovražni Samaritani silno overali in jih pri zidanju nadlegovali, tako da so se morali delavci z mečem opasati; z eno roko so delali, z drugo so orožje držali in so se vojskovali zoper sovražnike. Tako tudi ti moj kristjan ravnaj; od sovražnikov si povsod obdan, ki ti branijo hišo zveličanja dokončati; skušnjav od znotraj kakor od zunaj je brez števila, ki te dan na dan napadajo in pačijo; kamor koli nogo postaviš, nevarnosti na te prežijo; toda ne daj se v svojem svetem delu motiti; odvrčaj vse te sovražnike svoje duše, vojskuj se zoper nje, in nikar ne jenjaj, stoj kakor delavec božji nepremakljivo, in če si tako nesrečen bil, kak greh storiti, oj, ne mudi se, razrušeno hišo popraviti, in zopet postaviti v zakramentu svete pokore; pri spovedi se ti bo greh odpustil, in storjena škoda poravnala, da boš mogel zopet z novo gorečnostjo naprej delati.

3. Dva pota v nebesa smo že spoznali, da si jih more kupiti ali pa silama pridobiti. Toda ko bi drugega pota več ne bilo, slaba bi bila za nas; malo bi se jih zveličalo. Zatoraj bodi ga Bog zahvaljen, da nam je še drugo stezo pripravil, ktera v nebesa pelje: Kdor se sam ne sili v nebesa, njega pa Bog sili. To je steza boleznih in drugih rev. Veči del ljudi bi se nemudoma pogreznil v jamo pogubljenja, ako bi jim usmiljeni Bog ne branil in zadržkov ne stavil po raznih stiskah, ki jih zadevajo, po kterih se zmodrijo in zadnjič zveličajo. Sveti Janez evangelist je vidil v svojem skrivnem razodenju veliko množico, ktere nihče ni mogel prešteti, iz vseh narodov in rodov in ljudstev, in jezikov stati pred sedežem in pred Jagnjetom, bili so oblečeni v bele oblačila in palmove veje so bile v njih rokah. In so vpili z velikim glasom rekoč: Čast Bogu našemu, ki sedi na sedežu in Jagnjetu; in vsi angelji so stali okrog sedeža in starašin in čveterih žival; in so padli pred sedežem na svoje obličja in so molili Boga rekoč: Amen, hvala in slava, in modrost in zahvala, čast in krepost

in moč bodi našemu Bogu od vekomaj do vekomaj, Amen. In je spregovoril eden izmed starašin in mi je rekel: Kdo so ti, ki so oblečeni v bele oblačila? in od kod so prišli? in sem mu rekel: Moj Gospod! ti veš. In mi je rekel: To so tisti, ki so prišli iz velike nadloge, in so oprali svoje oblačila, in jih obelili v kervi Jagnjetovi. Zato so pred sedežem Božjim, in mu služijo noč in dan v njegovem tempeljnu; in kateri sedi na sedežu, bo nad njimi prebival. Ne bodo več ne lačni ne žejni, tudi solnce jih ne bo več peklo, ne kaka vročina; zakaj Jagnje, ki je v sredi sedeža, jih bo paslo in jih vodilo k virom žive vode; in Bog bo obrisal sleherno solzo od njih oči. (Razod. 7, 9—17.) Zares čudno se godi na tem svetu; peklenko žrelo ljudem nasproti zija, žgeči plamen jim v lice šviga, in glej! letijo in hitijo v pekel, kakor da bi se jim še mudilo; nobena moč jih zadržati ne more, da bi se ne prekucnili v strašen brezen. Nebesa se jim ponujajo, božji mili glas jih kliče in vabi, jim kaže rajske lepote in sladkosti, in abotne duše se še obotavljajo, se še po ovinkih potikajo, in usmiljena roka Božja jih mora še siliti. Spomnite se evangelijske prilike od človeka, ki je napravil veliko večerjo. (Luk. 14, 16—23.) Vbogi, hromi, slepi in kruljevi, — kaj je to drugega, kakor poterditev resnice, da Bog nespametne duše, ktere se ne dajo drugač v nebesa spraviti, po telesnih nadlogah, po časnih nesrečah v nebo goni? Res je sicer, da se prosta volja prisiliti ne da, ravno ker je prosto vstvarjena; vendar pa Bog v svoji neskončni ljubezni dušo nevedama v svojo nar višo srečo sili. Zatoraj ne toži in ne čudi se temu, ako se ti tako hudo godi, ako moraš težko delati, pomanjkanje terpeti, mraz in vročino dneva nositi, znabiti še leto in dan bolehati, zaničevanje, preganjanje ljudi prenašati. Glej vse to je dobro zdravilo za te, po katerem te Bog hoče od vse posvetne ljubezni ozdraviti in na nebesa tvoje serce navezati, kakor je Jezus na Oljski gori terpeti začel, pa tudi od nje v nebesa šel. Nosi voljno svoj križ, on ti je kraljevi pot v večno veličastvo. Hvali Boga za vse terpljenje, in spoznaj ga za naj večjo dobroto Božjo, ker tako se boš zveličal, ko bi se drugači gotovo pogubil. Le poglej posvetnjake, ki se jim na tem svetu vse po volji godi, poglej, koliko za Boga marajo, in skerbijo za večnost. Ti pa, ki si tako s težavami obložen, povzdigni svoje objokane oči proti nebesom, kjer je tvoj pravi dom, in boš počival od vsega truda. Le še kratko poterpi, ura tvojega rešenja bije, in pojdeš na plačilo, ktero ti je pripravljeno

4. Še eden pot do nebes je človeku odpert; težko, težko ga je najti, pa vendar je stranski pot v nebesa, ako si jih nam reč po tatvinsko vkrade. Vsaka tatvina je sicer prepovedana,

le samo krasti nebes nam je pripuščeno. — Ta tatvina v tem obstoji, da človek, kateri je vse svoje dni Boga in nebesa zanemarjal, v grehah brez pokore živel, vendar še na zadnje milost najde, čas pokore doseže in se zveliča. Kakor tat brez vsega truda le po zvižachi do denarja pride, tako nekteri v nebesa; en pobožen zdihlje, eno obudjenje preserčne grevenge na smertni postelji, ga zna v nebesa spraviti. Tako se je zgodilo desnemu razbojniku, tako tistemu čuvaju, kateri je pri štiridesetih mučenikih na ledu čuval, in je namesto ovega se vsedel na led, ki je od mraza premagan odskočil, in tako tudi na njegovem mestu nebeško krono prejel. To se pravi nebesa vkrasti, ker, kakor je tatvina težka in nevarna reč, tako je tudi zlo prederzno, na tofi pot zveličanja se zanašati. Zato pravi sv. Avguštin: „Edinega razbojnika poznamo, ki se je na zadnjo uro zveličal, da bi nobeden grešnik ne obupal, edinega pa tudi, da bi nobeden prederzno ne zaupal“. In sveti Pavl nas opominja: „Zatoraj, ljubi moji, ne le kader sem pričujoč, delajte s strahom in trepetom za svoje zveličanje“. (Fil. 2, 12.) Povej mi, ako bi ti bilo na voljo puščeno, celi dan nabirati si zlata in srebra, kolikor se ti ljubi, — boš mar na pozno večerko odložil, in ne veliko več po dnevu marljivo iskal in nabiral, kolikor se da? Bog ve, ali ti bo v smertni uri mogoče, se za večnost preskerbeti, in ali se ti ne bo zgodilo kakor abotnim devicam, ktere so ženinov prihod zamudile in ženitvanske duri so se jim zaperle. Pridejo nespametne terkat na nje, in še milo prosijo: „Gospod, Gospod, odpri nam“. Ženin pa jim od znotraj odgovori: „Resnično vam povem, vas ne poznam“. (Mat. 25, 10–12.) Kdor si hoče svoje zveličanje zagotoviti, naj začne prigoduo, naj začne v mladih letih, zakaj povem vam, da se ne najde v celem življenju svetnikov ne eden, kateri bi se bil še le na stare leta poboljšal, in tako v nebesa dospel. Zatoraj ljubi Jezus pravi: „Delajte, dokler je dan; pride noč in vam ne bo viši delati moč.“ „Kakor tat pride natihoma, tako tudi gospodov dan.“ Gorje nam, ako nas nepripravljene zaleze! Zatoraj, ako bi ti zmed teh čveterih potov v nebesa enega posebej nasvetovati imel, tega, namreč da si nebesa vkradi, bi ti nar manj svetoval, prenezanestljiv je, le prelehko ti spodleti.

S k l e p.

Po katerem potu v nebesa pa ti hodiš, moj kristijan? po prvem, drugem, tretjem, ali po nobenem? Sicer je dolžnost vsakega krist-

jana, vse dobro kar, mu je mogoče storiti, bodi si milošnje dajati, ali pa zatajevati se, ali pa zadovoljnemu biti v britkostih sedaj-nega življenja, pokore se lotiti, če prej ne, vsaj na zadno uro, in si tako nebeško kraljestvo pridobiti. Vendar se pa vsakemu človeku še neki poseben pot proti nebesom ponuja, po katerem ga ljubeznivi Bog vodi k studencu večnega veselja. Zatoraj izberi si, ako ti je mogoče, izberi si svoj pot proti nebesom, pa glej, da se ne zmotiš, in jo v brezden ne zabredeš, iz kterega ni rešitve. Zakaj, je pot, ki se človeku prava zdi, toda nje konec pelje v smert.“ (Preg. 14. 12.) Naj modrejše pa je, da se pota deržiš, ki ti ga je božja očetovska previdnost odkazala, da po njem hodiš v obljubljeni deželo nebeško. Živi po svojem stanu, spolnuj dolžnosti od Boga tebi naložene, nosi svoje križe, od božje roke poslani, to ti je naj bližnja pot proti nebesom; vsaka težava, voljno prestana, ti je nova stopinja bližej nebes, in kedar v smerti slovo daš temu preminočemu svetu, se bo tudi tvoja duša brez pozemeljske megle pozdignila, zmirom višej in višej letelati je do svojega nebeškega ženina Jezusa, kteri bodi hvaljen in moljen na vse večne čase. Amen.

Pridiga za 6. povelikonočno nedeljo.

(Od pravega spoznanja božjega? gov. J. R.)

„In to vam bojo storili, ker ne poznajo ne Očeta, ne mene. Jan. 16, 3.

V v o d.

S. Pavl je pisal Korinčanom: „Nekteri nimajo spoznanja božjega; kar vam k vašemu osramotenju rečem.“ Pisaje te besede je gotovo s. aposteljna velika žalost obšla. — Ko bi pa s. Pavel zdaj od smerti vstal, v naše kraje prišel in vidil, kako nevedni so nekteri v keršanskem nauku, in kako hudobni v svojem zadržanji, daslih so od kerš. starišev rojeni in vsak praznik pri zjutrejni in popoldanski službi božji v svetih resnicah učeni, gotovo bi si želel, spet v svoj mirni grob se vleči. Tudi zdaj duhovni in vsi, katerim je božja čast pri sereu, toliko žalost, kakor nekdam s. Pavel, občutijo, ker vidijo, da nekteri zdajnih kristjanov nimajo nobenega spoznanja božjega. Je li mogoče, da bi kristjan ne poznal svojega Boga, stvar svojega stvarnika, služabnik svojega gospoda, in otrok svojega očeta? Mar nimajo priložnosti tega spoznanja si pridobiti? Ta prižnica pred vsegavedočim Bogom priča, da vam ž nje vse oznanujemo, kar vam je k zveličanji vedeti treba. Nekteri zdajnih kristjanov od Boga nič ne vedó. Ali ni to sramota za-nje? Vol pozna svojega gospoda, osel jasli svojega gospodarja, človek pa svojega Boga ne pozna! Jezus je rekel Filipu: „Toliko časa sem že pri vas, in ti me še ne poznaš!“ Svet še dalj časa stoji, in iz stvarjenih reči, ter iz božje besede bi slehern lahko spoznal božje neskončno veličastvo.

Pa nekteri so vsi preleni in pretožljivi, da bi, daslih so po božji podobi vstvarjeni, Boga spoznati hotli; ali jim ni to v pogubljivo sramoto? — Da tej sramoti odidete, prizadevajte si na vso moč, Gospoda svojega Boga čedalje bolj spoznati! Da bote to raji

storili, pokazal vam bom danes 1. Kaj gre k pravemu spoznanju božjemu in 2. kako srečnega dela kristjana pravo spoznanje božje?

Priložnost k tem resnicam mi dajo Jezusove besede v današnjem s. evangelju: „To vam bodo storili, ker ne poznajo ne Očeta, ne mene“. Predramite se vsi in poslušajte zvesto te svete resnice!

Razlaga.

1. Vsak zmed vas veruje, da je le en sam Bog, kateri je nebo in zemljo in vse, kar je v njima, vstvaril, kateri tudi vse vlada in ohranja. Ako bi kdo nad tem dvomil, lahko bi se iz del stvarjenja tega prepričal. Če hišo zagledam, precej si mislim, da ni sama iz tal izrastla, in je morala mojstra, — če vert vidim, vtrene se mi misel, da se ni sam zasadil, da je moral vertnarja imeti: „Tako oznanuje tudi nebo čast Gospod Boga, in terdna zemlja delo njegovih rok; kar je nevidnega v Bogu, spoznamo po njegovih stvarih.“ Kakor se hiša sama ne izzida, lep vert sam ne zasadi; tako tudi nebo in zemlja nista sama od sebe, temoč veliki Bog ju je vstvaril.

Gotovo je tedaj, da je le en sam Bog, kateri nima višega nad seboj in ne enacega zraven sebe. Vprašanje je pa, kakšen je Bog; kaj mora slehern človek, zlasti kristjan od Boga vedeti, ker se mu je po svojem sinu Jezusu razodel?

a) Kristjan mora vedeti božje lastnosti. Bog je „večen;“ ni imel začetka, in ne bo imel konca; vselej je bil, je zdaj in bo vselej; vse je on vstvaril; njemu pa ni nihče dal življenja. „Vsegamogočen“ je; kar hoče, vse lahko stori in nobena reč mu ni nemogoča. — „Vsegapričujoč“ je, ni kraja, da bi ne bilo Boga v njem. „Vsegavedoč“ je, vé vse sedanje, preteklo in prihodnje, pozna nar skrivniše misli našega serca, on je že zdavnej vedel, kar bomo jutri ali ob letu mislili. „Neskončno svet“ je, sam ne stori nobenega greha in ga tudi pri družih neizrečeno sovraži. Nezapopadljiva je božja „pravičnost“, in če grešnik njegove gnade zamečnje in ga ne neha žaliti, tepe ga hudo, če ne na tem svetu, gotovo v večnosti; pa tudi njegova „milost“ in ljubezen do spokornih grešnikov je neizrečeno velika, usmiljenje ima z nami, svojimi slabimi stvarmi in nam prizanaša, noče, da bi se kdo pogubil,

tem več, da bi se spokoril in živel. Torej je tudi „resničen“, kar reče, žuga ali obljubi, tudi gotovo stori, in ker je „neskončno moder“, ve tudi svoje žuganje in obljube prav izpeljevati. — Glejte, to, to so zgolj lastnosti našega Boga, in so v njem v naravi večji popolnamosti sklenjene. Koliko sto in sto še drugih popolnamost pa še v sebi ima, ki so nam neznane! Ali nas ne spreleta sveta groza, ako vse to prevdarimo? Ali ne stermimo, ko slišimo iz sv. pisma: „Bog je vesoljni svet iz nič vstvaril; rekel je: Bodi luč in luč je bila?“ Ali ne stermimo, ko vidimo, da Bog toliko ljudi in mnogoverstnih živali preživlja in ohranja? Ali ne stermimo, ko vidimo, da sapa in viharji, deževje in plohe, tresk, grom in blisk, ledovi, snegovi in potresi njegove povelja izpolnujejo? Ali ne bomo pri premišljevanji teh čudov božjih z Davidom rekli: „Gospod je velik Bog, je velik kralj vseh kraljev na zemlji; pridite, pokleknimo in molimo, jokajmo pred Gospodom, kateri nas je stvaril.“ Od božjih lastnosti je treba vedeti, da niso pridobljene, ali spremenljive, ali od Boga odločene, ampak da je Bog sam na sebi tak. Treba je tudi vedeti, da božje lastnosti niso ločljive, ali ena zoper drugo, temoč da so ena z drugo lepo združene. Kdo bi božje lastnosti eno od druge ločil, zašel bi v velike zmote in v grehe. Tako so mislili Judje Bogu vstreči in službo skazati, ko so Jezusove aposteljne iz shodnih pahali, jim premoženje jemali in jih morili, v resnici pa so s tem Boga žalili, kateri je ljubezen sama in nad smertjo tacihi ne more dopadanja imeti, ki niso nič smerti vrednega storili. Tudi današne dni veliko kristjanov nauk od božjih lastnosti napek obrača. Hudobni posvetnjak pravi: „Bog je dober in usmiljen;“ pa ne prevdari, da je Bog ravno tako pravičen, in da božje usmiljenje le tistim k pomoči pride, kateri se ga z resnično pokoro vrednega storé. — Maloserčni pravi: „Bog je žgeč ogenj, on je svet, jez sem grešnik, ne bo me v nebesa vzel, ker jih nisem vreden.“ Da bi vendar tak spoznati hotel, da prav ponižni in poterti grešnik ima naravno večjo pravico do usmiljenja božjega. — Maloserčni govori tudi ob času kake sile: „Zakaj mi Bog ne pomaga, saj je vsegamogočen.“ Da bi vsaj pomislil, da je Bog tudi neskončno moder, iz dobrega namena večkrat pomoč odklada, da jo s časoma toliko obilniši dodeli, in človek s toliko večjim veseljem prejme.

Nikar tedaj nauka od božjih lastnosti napak ne obračajte; in vaše spoznanje božje ne bodi nerodovito, ampak tako, da bo po njem vaša vera oživljena, vaše serce oveseljeno in življenje poboljšano. Ker je Bog „prečist Duh“, molite ga tudi v duhu in resnici, s pobožnim sercam. Ker je „pravičen in svet“, varujte se vsacega greha. Ker je „prizanesljiv in usmiljen“, bodite tudi vi prizanes-

ljivi in usmiljeni do svojega bližnjega, posnemajte zgled svojega Boga. — Ker je Bog „vsegapričujoč in vidijoč“, nikar ne recite: „Tama je, kdo me vidi“, ker nas Bog tudi v črni noči in v nar skrivnišem kotiču vidi. Tako morate tudi vse druge božje popolnamosti ob svojem času prav obračati. — „Ljubi otročiči! piše sv. Janez, ljubite se med seboj; kateri ne ljubi, Boga ne pozna, ker Bog je ljubezen.“ In v skrivnem razodenju piše: „Gospod ima veselje nad tistim, kateri njega spozna, pa tudi njegovo voljo spolnuje; ta mu je ljubši, kakor vsi ljudje, kateri se le po zunanem pobožnih delajo“. Jezus sam pravi: „Ako to veste, blagor vam, če bote tudi storili.“

b) Boga moramo spoznati ne le po njegovih lastnostih, temoč tudi po njegovih obljubah in zapovedih. Sv. Janez pravi: „Kdor govori, da Boga pozna, in njegovih zapoved ne spolnuje, lažnik je, in resnice ni v njem“. Božje zapovedi in obljube so pglavitna reč v sv. pismu. Zapovedano nam je, Boga ljubiti čez vse, bližnjega kakor sebe zavolj Boga ljubiti; in če to storimo, nam je obljubljeno večno zveličanje, častito vstajenje od mertvih in vse, kar nam je res dobro in koristno.

c) Ko Jezus od Judov pravi, da ne poznajo njega in ne Očeta, priporoča nam, da se dajmo v tem posebno podučiti, kar visoke božje sklepe zastran našega odrešenja zadeva. Našega odrešenja so se vse tri božje persone vdeležile: Bog Oče je dal svojega edinorojenega Sina, nad katerim ima vse svoje dopadanje; Bog Sin nas je s svojo na križu prelito kervjo in prebito smertjo odrešil; in Bog sv. Duh nam daje vse to, kar nam je Sin božji zaslužil. Bog Oče je sklenil, zavoljo svojega Sina Jezusa usmiliti se vseh ljudi, kateri verujejo v svojega križanega Zveličarja, in njegove nauke spolnujejo; in nam pri tem imenitnem opravilu tudi pomoč sv. Duha dajati. Gorje tebi, kristjan, ako nisi v tem dosti podučen. Vsako nedeljo in zapovedani praznik se ti sv. evangelje oznanuje; če ga pa ne poslušáš in mu ne verjameš, zadevajo te Jezusove besede: „Kdor ne veruje, bo pogubljen.“

Skerbi tedaj, ljubi kristjan! da boš Boga in njegovo voljo prav spoznal; in za tega voljo beri svete bukve, in poslušaj zvesto božjo besedo v pridigah in keršanskih nauk. Prosi tudi Jezusa, da tudi tebi pošlje sv. Duha, kakor ga je svojim aposteljnóm poslal, da razsvitljuje tvojo pamet in spoznaš, kaj je prav in neprav; in meči tvojo voljo, da storiš, kar je prav in se vsega varuješ, kar ni prav in ni v tvoje zveličanje. Nikar se ne izgovarjaj in ne reci: „Čemu bi kmetiški človek toliko vedeti in znati moral?“

Poslušaj raj opominjevanje sv. Petra, ki pravi: „Rastite v gnadi in spoznanji Gospoda našega Zveličarja Jezusa Kristusa“. Premisli, kako ojster odgovor te zavoljo pomanjkljivega spoznanja pri sodnjem stolu Jezusa Kristusa čaka. Sojen boš po tem, kar bi bil moral vedeti in si tudi priložnost imel, se naučiti, pa se iz lenobe nisi naučiti hotel. Sojen boš tudi po tem, kar si vedel in spoznal pa ne dopolnil in si zanemarjal. Premisli pa tudi, kako srečen je tisti kristjan, kateri Boga prav pozna.

2. Vsi grehi, kar jih kdo stori, večidel od tod pridejo, ker Boga ne pozna. Judje so zavolj tega Jezusove aposteljne preganjali in morili, ker niso poznali ne neb. Očeta, ne Jezusa, svojega Odrešenika.

a. Srečen je kristjan, kateri Boga prav pozna; marsikterega smertnega greha se obvaruje, ktereга bi bil gotovo storil, ko bi ne bil v Jezusovi veri dobro podučen. Sv. Pavel pravi: „Zbudite se in nikar ne grešite, nekteri nimajo spoznanja božjega.“ To je: Ker nič od Boga ne veste; božjih lastnost in zapoved ne poznate, zato mirno v svojih grehah spite. Ali ni tedaj velika sreča, Boga spoznati in zavoljo tega spoznanja greha obvarovan biti? Ali ni bogaboječnosti časno in večno plačilo obljubljenost? Ali ne bo naše zveličanje toliko večje, kolikor delavniša je naša vera v ljubezni, in kolikor bogatejša na lepih čednostih? Vbogajmo sv. Pavla, ki Hebrejcem piše: „Zavolj otega vzdignite utrujene roke in oslajljene kolena, delajte ravne stopinje s svojimi nogami, da kdo kruljev ne zajde, temoč da se ozdravi.“ To je: Ne omahujte v keršanski veri, temoč terdno se je deržite, da dušno zdravje dobite.

b) Srečen je kristjan, kateri Boga prav pozna, ker mu to spoznanje vse težave polabka, ktere na ozkem potu proti nebesom najde. Kdor Boga prav pozna, ne govori, kakor je lenega kristjana večkrat slišati: „Ni mogoče vsega storiti, kar Bog od nas tirja“; saj vé, da nam Bog ničesar čez našo moč ne zapoveduje, da je s tem zadovoljen, kar storiti zamoremo in k čemur priložnost imamo, da našo slabost vseskoz s svojo vsegamogočno gnado podpira; in da, kolikor teže je naše delo, toliko večje bo naše plačilo v nebesih. Kdor Boga prav pozna, ljubi ga tudi iz vsega serca, in ta ljubezen mu polajša spolnvanje njegovih zapoved. Kdor Boga prav pozna, temu je Jezusov nauk „sladek jarm in lohka butara“.

c) Srečen je kristjan, kateri Boga prav pozna, ker ga to spoznanje v vseh stiskah in nadlogah s tolažbo in veseljem navdaja. „Gospod pozna svoje.“ Ako veš, da je Bog vsegamogočen, ne-

skončno moder in dobrotljiv, kateri po križih in stiskah ljudi k pokori in v nebesa vodi, in tudi tebe le iz ljubezni včasu udari, ali boš v sili omagoval in ne objel božje roke, ki te k sebi vleče? — Ako veš, da Jezus, tvoj Odrašenik, tebe pozna, kateri te je s svojo smertjo z nebeškim Očetom spravil, ali boš trepetal pred smertjo, in se bal pot v večnost nastopiti? Saj je Jezus rekel: „Jes poznam svoje ovce, in jim dam večno življenje, in ne bodo pogubljene na vekomej ne.“ Ali te ne bo ta vesela Jezusova obljuba na smertni postelji tolažila? — Ako veš, da je sv. Duh tvoj tolažnik in pomočnik, kateri tvoje serce in tvoje življenje, ako se mu vdaš, tako vravnati zna, da Bogu dopade; kateri tvojo vero, kader pešati jame, potrdi in tvojo molitev podpira s svojo gnado, ali boš dvomil nad svojim zveličanjem?

d) Srečen bo kristjan, kateri Boga prav pozna, posebno v večnosti. Njegovo tamno spoznanje se bo v jasno gledanje spremenilo. Sv. Pavel pravi: „Zdaj pri vsem svojem prizadevanji le nekoliko spoznamo, in nekoliko le prerokujemo; kader bo pa prišlo, kar je popolnoma, bo jenjalo, kar je nekoličenega. Zdaj vidimo skoz zerkalo, kakor v megli, takrat pa bomo videli od obličja v obličje.“ Kar zdaj verujemo, bomo tam gledali, kar tukaj upamo, bomo tam dosegli in vživali, in kar zdaj ljubimo, bomo vekomaj tam ljubili. — Neizrečeno veselje bo pač tistega navdajalo, kateri si je vse prizadeval, Boga prav poznati, kader po smerti božje svetlo obličje vglada, — vglada Jezusa, kterega je njegova duša tolikanj ljubila, in za svojo zvestobo prejme iz njegove roke krono večnega življenja! — Skerbimo, oh! skerbimo za božje spoznanje, dokler da pridemo k božjemu gledanju! Amen.

V dan sv. Marka evangelista.

(Kako naj se tudi mi nad sv. Markom razgledujemo; gov. —f--.)

„Žetev je sicer velika, ali delavcev je malo. Luk. 10, 2.

V v o d.

Sveta cerkev Jezusova je bila prav majhna o svojem začetku. Vsa Jezusova cerkev je obstala iz dvanajstih aposteljnov, nekterih učencev in malega števila drugih bogoljubnih duš. Namenjena pa je bila sveta cerkev Jezusova za vse ljudi in za vse kraje po vesoljnem svetu. Kader je tedaj naš Zveličar svoje učence razpošiljal oznanovat ljudem sveto evangelje in razširjat sveto cerkev po svetu, je gledé njih malega števila po vsi pravici lahko govoril rekoč: „Žetev je sicer velika, ali delavcev je malo. Prosite tedaj Gospoda žetve, da pošlje delavcev v svojo žetev.“ — Te besede Gospodove pa imajo tudi še dandanašnji svojo veljavo. Zakaj ne le v naši ampak tudi po drugih škofijah se čuje pravična pritožba, da duhovnov primanjkuje. — Pa tudi še na neko drugo stran se dajo prav primerno obrniti te besede Zveličarjeve. Aposteljni in njih namestniki so bili in so še delavci v Gospodovi žetvi. Delavci v Gospodovi žetvi smo pa tudi mi vsi, ki delamo in se trudimo v službi Gospodovi, da si prižanjemo žetev večnega zveličanja v nebesih. In tudi v ozir te žetve po vsi pravici lahko tožujemo, rekoč: „Žetev je sicer velika, delavcev je malo.“ Majhno namreč je število tistih kristjanov, ki prav pridno in marljivo delajo za večno življenje; nasprot pa je kar veliko število takih ljudi, katerim ni mar ne za Boga ne za večno življenje v nebesih! — Ravno zavoljo tega vam bom danes življenje svetega Marka pred oči postavil kakor živ zgled svetega delavca v žetvi Gospodovi, da se nad njim razgledujemo, ter ga posnemamo. Pripravite se!

Razlaga.

1. Sv. Marko je bil Judovskega rodu. Eni menijo, da je bil zmed dva in sedemdesetih Jezusovih učencev. Drugi trdijo, da se je na binkoštni praznik po pridigi sv. Petra spreobrnil, in da ga je kerstil ravno ta sveti apostelj. Ravno zato ga tudi sv. Peter v svojem listu imenuje svojega sina, ker ga je po svetem kerstu na duši prerodil. Gotovo je, da se je sv. Marko kerstiti dal, kakor hitro je slišal oznanovati veseli nauk svete vere Jezusove. — S tim nam daje sv. Marko lep zgled, kako pridno moramo tudi mi božjo besedo poslušati, in jo zvesto spolnovati. Blagor človeku, ki božjo besedo pridno posluša, sam med seboj premišluje, in svoje življenje po njej obravnava. Jutranja rosa zemljo ozeleni, božja beseda pa omlaja serce tistega, ki jo pridno posluša in zvesto ohranja v svojem sercu. Kristijan, ki se pridigam odteguje in keršanske nauke zanemarja, nikoli priden ne bo. Podoben je nemarnemu lenuhu, ki po sencah polega, kader pridni sosedge sejejo in obdelujejo svoje polje. Ternje lenuhu serce preraste, hudobija pa zanikernemu kristjanu popači in vduši dobro serce.

2. Kakor hitro je sv. Marko kerščen bil, dajal je v sveti službi božji toliko gorečnost na znanje, da si ga je sv. Peter izvolil za svojega tovarša, ki mu je pomagal ljudi učiti in kerščevati, in ga je seboj vzel v Rim. Med tem pa, ko je sv. Peter v Rimu učil, ter število kristjanov čudoma množil, je razposlal nektere svojih učencev po različnih krajih sveto evangelje oznanovat. Med njimi se je znašel tudi sv. Marko, ki je pripredigoval clo do Ogleja, nekdanjega slavnega mesta, iz kterega je tudi našim dedom luč svete vere zasijal. V Ogleju je sv. Marko veliko ovčie pridobil nebeškemu Pastirju, vterdil v njem keršansko občino, ktera je na široko zaslovela zavoljo svoje velike gorečnosti v službi božji. Iz Ogleja je vzel seboj v Rim svetega Mahorja, kterega je sv. Peter na Markovo priporočevanje v škofa posvetil, ter poslal v Oglej nazaj, kjer je kot marternik sklenil svoje sveto življenje. Ko se je pa sv. Peter za nekoliko časa moral iz Rima podati, je skerb za novo spreobrnjene kristijane izročil svetemu Marku. Kristjani so svetega Marka lepo prosili, da jim je popisal sv. evaňgelje, kako da je namreč Kristus živel, učil, čudeže delal, terpel in umerl, da bi si lagleje v spomin ohranili in svoje življenje ravnali po svetih naukih Kristusovih, ktere sta jim z besedo oznanovala sv. Peter in

sv. Marko. Svetemu Marku je bila njih prošnja všeč. Spiše jim toraj sv. evangelje, ktereга še zdaj z veseljem prebiramo in poslušamo. — Dobro delo je, lačne nahranjati, žejne napajati, še boljše delo je, nevedne poučevati, grešnike svariti. To pa lahko stori vsak po svojem stanu; in če več ne more, naj kaj lepega drugim bere, in naj skerbi, da se kraljestvo spoznanja božjega širi med ljudmi, da se Bog manj žali in bolj časti. Vsakteri, ki to stori, je pomagavec aposteljuov božjih.

3. Iz Rima se prepelje sv. Marko v Egipt, da bi apostoljsko delo opravljal v Aleksandriji, za katero imenitno mesto ga je bil sv. Peter škofa postavil. Potoma pa se mu barka razbije ob mestu Cirene. Ta okoljščina je napotila svetega Marka, da je sv. evangelje oznanoval po Libiji, Pentepolji in po drugih krajih, kamor luč svete vere Jezusove dosihmalo ni še bila posijala. Ondotni prebivavei so bili zapopadeni v velikih hudobijah. Sv. Marko jih je veliko spreobernal po svojih lepih pridigah, ki jih je oznanoval, in po obilnih čudežih, ki jih je doprinašal, sosebno pa po lepem zgledu, ktereга je dajal s svojim svetim življenjem. Tudi v življenju sv. Marka tedaj se razkazuje lepega zgleда prečudna moč. Res je sicer, da že tudi lepa beseda najde pripravno mesto; res je pa tudi, da brez vse primere večo moč zgleđ bogoljubnega življenja ima. Zatoraj si tudi prav pridno k sercu jemljimo mile besede Zveličarjeve, ki pravi: „Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaše dobre dela in hvalijo Očeta, ki je v nebesih.“

4. Sv. Marko je živel neizrečeno ojestro. Niti ni ne vina pil, niti ni ne mesa vžival, in se je postil skor sleherni dan. Po njegovem zgledu so se ravnali tudi njegovi spreobernjenci, ter živeli tako sveto, da so bili bolj angeljem podobni kakor pa ljudem. Egiptovska dežela, dosihmalo po vsem molikovavska, je o kratkem postala prebivališče brezštevilnih puščavnikov in gorečih služabnikov božjih. Novospreobernjenci niso bili le samo s tim zadovoljni, da bi bili zvesto spolnovali, kar je spolnovati dolžen slehern kristjan; ampak so spolnovali tudi to, kar sv. evangelje ne zapoveduje naravnost, temveč le samo svetuje tistim, ki hočejo dospeti višo stopnjo keršanske popolnosti. Vedili so namreč, da duh Kristusov je duh zatajevanja samega sebe. — Da bo vodil in vladal tudi nas duh Kristusov, moramo tudi mi samega sebe zatajevati, svoje poželenje krotiti, in svoje telo mertviti z radovoljnimi pokorili. Sv. Bernard pravi: „Človek mora svoje telo imeti, kakor bolnika. Bolniku se odreče marsiktera reč, ktera sama ob sebi ni škodljiva; in zraven tega mora bolnik tudi še marsikaj zopernega vžiti.“ Tako stori tudi ti, ljubi kristjan! s svojim telesom.

Ako drugači ravnaš, in mu vse pripuščaš, kar le koli hoče in poželi, dopolnilo se bo nad teboj, kar piše sv. Pavl Rimljanom rekoč: „Ako po mesu živite, bote umerli,“ umerli namreč nesrečne večne smerti.

5. Po posebnem navdajanju božjem se poda zdaj sv. Marko v Aleksandrijo, da bi nadaljeval ondi svoje apostoljske dela. Žalovaje ga spremljajo do ladije novospreobrnjeni Cirenski kristjani, kjer so se od njega ločili s temi le milimi besedami: „Gospod Jezus Kristus ti daj srečno pot!“ Drugi dan je priromal do Aleksandrije, ter se podal v predmestje Mendijon. Tje prišlemu se na enkrat raztergajo njegove sandalije (njegovi čevlji). „Zdaj je dokončano moje popotovanje,“ reče sam med seboj, ter se ogleduje, da bi koga našel, kateri bi mu popravil razderpane sandalije. Čevljar čevlje popravlja se s šilom v perst vbode, ter zajeclja; „O Bog!“ Sv. Marko ga sliši in reče sam seboj: „Bog blagoslovlja moje potovanje!“ oslini s slino čevljarjevo rano rekoč: „V imenu Jezusovem bodi zdrava tvoja roka!“ In zdrava je bila. Na to reče čevljar, Anian po imenu, ter pravi: „Božji mož! zarotim te, ostani v moji hiši, in vživaj z menoj moj kruh; zakaj danes si mi usmiljenje skazal.“ Ves vesel odgovori sv. Marko: „Gospod ti to vračuj z nebeškim kruhom! Božji blagoslov prebivaj pri tebi!“ Anian nadaljuje: „Povej mi, kdo da si ti?“ Sv. Marko reče: „Služabnik sem Jezusa Kristusa, Sina božjega.“ Anian pravi: „Rad bi ga vidil.“ Sv. Marko zaverne: „Pokazal ti ga bom.“ In na to mu začne pripovedovati od Jezusa in mu razlagati svete vere poglavitiše resnice. Mož je sveto vero sprejel, in sv. Marko ga je kerstil in vso njegovo družinjo. — Kako lepo je pač to, da je Anian resnico dragovoljno sprejel, kakor hitro jo je spoznal! O da bi pač tudi mi vsi ravno tako naglo pripravljani bili resnico sprejeti, kakor hitro jo spoznamo, in voljo božjo spolnovati, kakor hitro nam bo na znanje dana! Pa bodi Bogu potoženo, da se znajde tolikanj kristjanov, katerim resnica preseda, da je ne sprejemajo, in kateri le radi ravnaajo po lastni sprideni volji, nikar pa po sveti božji volji!

6. Bog je lepo blagoslovil trud in prizadevanje svetega Marka v Aleksandriji. O kratkem je ustanovil več keršanskih občin. Nad tem se molikovavskie popj tolikanj raztgotijo, da so po življenju stregli svetemu Marku. Sv. Marko je spoznal njih hudobni namen, in ker se je bal, da bi splošno preganjanje kristjanov ne postalo, je posvetil Aniana v škofa; tri druge, ter Melija, Sabina in Cerda, v mašnike; sedem drugih v diakone in enajst drugih v osker-

bovanje božje službe; on sam pa se je umaknil v Pentapelj. Ondi je dve leti ostal, verne v dobrem vterdoval, in se po tem v Rim podal, kjer je nek. pričujoč bil, kader sta sv. Peter in sv. Pavl umerla za sveto vero Jezusovo. Iz Rima se je leta 62. vrnil v Aleksandrijo. Močno se je obveselil, ko je vidil, da ni le samo število kristjanov se močno narastlo, ampak da so tudi kristjani sploh živeli neizrečeno lepo in sveto. Aleksandrijska cerkev je bila res prav podobna cvetečemu polju. Poprejna puščava se je v paradiz spremenila. Neizrečeno sveto so živeli ne le možje, ampak tudi šibke žene in nežne deklice, obnemogli starčki in majhni otroci, kateri so s svojimi čednostmi prehiteli svojo starost, in razodevali serčnost, kakoršna se ni znašla v njih rahlem telesu. Močnodušno so krotili sleherno meseno poželenje, in živeli tolikanj nedolžno, kakor bi natora njim ne bila dala slabega mesa. Vse to je neizrečeno v oči bodlo oterpnjene molikovavce, in to tem bolj, ko vidijo, da se po pridigah in čudežih Markovih dan na dan zmanjšuje njih število, vpada njih veljava. Toraj sklenejo, iz poti spraviti svetega Marka, naj velja, kar hoče. Gredó tedaj, ga iščejo, pa ga ne najdejo. To jih tolikanj razdraži, da z zobmi škripljejo, in na vse gerlo kričé: „Prevelika je veljava tega moža! zatreti jo moramo!“ Med tem pride 24. dan aprila mesca, v katerem so neverniki obhajali god svojega molika Serapija. O tej priložnosti se zaroté zoper svetega Marka. Iščejo ga, ter najdejo, ko je ravno daritev svete maše obhajal. Vsi razdivjani ga zgrabijo, mu veržejo verv krog vratu, ga na tla poderejo, iz cerkve zdegajo in po mestnih ulicah vlačijo s toliko grozovitnostjo, da je ves kot s kervjo zaznamovan in sv. Marko razpraskan in raztergan po vsem životu. Svetnik pa je klical: „Zahvalim te moj Gospod Jezus Kristus! da si me vrednega spoznal, za te kaj terpeti.“ — Glejte lepega zgleda prave keršanske poterpežljivosti, ktera ne memra zoper terpljeuje, ampak se ga še clo veseli, ter ga voljno poterpi iz ljubezni do Jezusa! O da bi pač tudi mi nikdar ne godernjali zoper terpljenje, ki nam ga Bog pošilja; nikdar ne memrali zoper križe in težave, ktere nam naklada božja previdnost; temveč da bi se v vseh, tudi še tolikanj zopernih okoljščinah življenja voljno vdali v sveto voljo božjo, ter poterpežljivo nosili svoj križ za Kristusom!

7. Kader se zmračí, veržejo sv. Marka v smradljivo ječo, ter prevdarjajo, kako bi ga umorili. O polnoči pa postane silni potres. Angelj šine iz nebes, se sv. Marka dofakne, ter mu reče: „Marko, služabnik božji in oznanovavec njegovih svetih sklepov, glej! tvoje ime je zapisano v bukvah večnega življenja, in tvoj spomin se bo ohranil na vekomej. Verhangelji tvojo dušo v nebesa ponesó, in nevgasljiva luč ti bo v del.“ Pri tej prikazni vzdigne

sv. Marko proti nebu svoje roke, ter zdihne: „Gospod Jezus Kristus, zahvalim te, da me nisi zapustil, temveč me prištel svojim svetnikom! Prosim te, o Jezus! sprejmi v miru mojo dušo, ter ne dopusti, da bi bil ločen od tvoje gnade.“ Ko je to izgovoril, se mu prikaže Kristus sam v taki postavi in taki obleki, kakoršno je imel, dokler se je na zemlji sprehajal med svojimi učenci, in mu reče: „Mir ti bodi, Marko, moj evangelist!“ Sv. Marko zakliče: „Moj Gospod in moj Bog, Jezus Kristus!“ In Gospod mu zgine spred oči. — Zjutraj priropotajo v ječo neverniki, svetega Marka vunkaj zdegajo, in ga zopet ob vervi za vratom neusmiljeno vlačijo po kamnitem tlaku, dokler pri teh grozovitih mukah svoje duše ne izdihne rekoč: „Gospod, v tvoje roke izročim svojo dušo!“ — Razdražena druhal zdaj ogen zakuri, da bi požgala v njem Markovo sveto telo. Pri tej priči pa vstane grozovitna nevihta. Solnce se zavije v oblake, vihar zabuči, in neznana ploha se vdere, ter lije neprenehoma na zemljo od jutranjega svita do večernega mraka; veliko hiš se v groblje razvali in mnogo ljudi pri tem svoje življenje zgubi. Neverniki vsi prestrašeni Markovo telo popusté. Kristjani pridejo in ga pokopljejo s svetim spoštovanjem. To se je zgodilo 25. dan aprila, v 14. letu Neronovega cesarovanja in v 68. letu po rojstvu Zveličarjevem. Leta 310 so cerkev pozidali nad njegovim grobom. Svetinje svetega Marka so bile leta 815 v Benetke prenešene, kjer je bila svetemu Marku na čast zidana prelepa Markova cerkev. Ljudovlada Benečanska si je izvolila svetega Marka v svojega deželnega patrona, in si je na svoj gerb postavila leva z evangelijskimi bukvami in napisom tistih besedi, ktere je Kristus govoril svetemu Marku rekoč: „Mir ti bodi, Marko, moj evangelist!“

S k l e p.

Svetemu Marku je bilo razodeto, da je njegovo ime zapisano v bukvah življenja. Ali je tudi tvoje ime zapisano v bukvah življenja, ljubi kristjan? Za gotovo ti sicer tega ne morem povedati; vendar pa se smeš terdno zanesti, da je tudi tvoje ime zaznamovano v bukvah življenja, ako to storiš, kar Jezus od tebe tirja v svojem svetem evangelju. V svetem evangelju je Jezus zaznamoval pot, ktera pelje v nebesa. Blagor ti ako zvesto hodiš po tem potu, ter ne veruješ le samo svetih evangelijskih naukov, temveč si tudi skerbno prizadevaš, jih zvesto spolnovati. Po smerti in po sodbi boš tudi ti imel svoj del tam, kjer ga sv. Marko ima, kar tebi in sebi in vsem svojim poslušavcem iz serca želim. Amen.

Družba sv. Mohora.

Dne 7. marca je imel družbin odbor drugo letošnje sejo; važnejši pomenki in sklepi so ti-le:

1. Po sporočilu družbinega poverjenika č. g. prof. Lesar-ja je dovršena obravnavava o Debelakovi zapuščini. Petinka, ki jo je blagi dobrotnik družbi namenil, znaša 5650 gold. 20 kr. v državnih dolžnih listih in 229 gold. 53 $\frac{1}{2}$ kr. v gotovini. Laške obligacije se bodo prodale in čisti znesek (blizo 6000 gold.) se bo vložil na obresti v hranilnico.

2. Slavni slov. pisatelj, č. g. fajm. Lambert Ferčnik, je podaril družbi precej obširen životopis rajnega svojega prijatelja, vsem Slovencem in posebno družnikom sv. Mohora nepozabljivega Antona Janežiča. Tajnik predlaga, naj družba hvaležno prevzame zanimivi in podučni životopis: a nasvetuje iz več razlogov, da se sestavek ne razglasi v „Koledarčku;“ bolje naj se posebej napravijo letos Janežiču v spomin: „Janežičeve večernice,“ kinčane z njegovo sliko in popisovanjem njegovega življenja in delovanja. „Koledarček“ s popolnim imenikom družbenikov in krajšimi podučnimi spisi bo vže tako dosti obširen ter obsegal nar manj 12 tiskanih pol; v Večernice pa se dajo porabiti ob enem krajše povesti, ki jih hrani družba vže več let. Gotovo pa s tem vstrežemo vsem družnikom, ker jim pride ena knjiga več v roke.

Predlog je bil enoglasno potrjen; družba bo tedaj letos podala svojim udom šest knjig in sicer sledeče: „Življenje Svetnikov in svetnic božjih“ 5. snop.; „Žalost in veselje;“ „Živali“ s podobami; „Poljedelstvo;“ „Janežičeve Večernice“ in „Koledarček“ za l. 1871.

3. Dalje se je pomenkovalo o razpisu daril za prihodnje leto. Ker ima družba v zalogi prav lepih in obširnejših povesti, ki leto in leto čakajo izdave in natisa, obveljal je nasvet, naj se za l. 1871 ostavi razpis darila po 200 gold. za povesti v obsegu blizo petih tiskanih pol. Razpišejo pa se darila za prihodnje leto, kakor sledi:

Razpis družbinih daril za l. 1871. V omiko slovenskega naroda in v povzdigo domače književnosti razpisuje družba sv. Mohora za prihodnje leto sledeča darila:

a) sto in petdeset goldinarjev za najboljše gospodarsko delo n. pr. o živinoreji, domačem gospodinjstvu ali o kakem drugem važnišem gospodarskem predelu (razun sadjereje, poljedelstva in bučelarstva) — v obsegu blizo petih tiskanih pol.

b) sto goldinarjev za štiri krajše izvirne pripovedi, vsakej po 25 goldinarjev v obsegu blizo $\frac{1}{2}$ tiskane pole; in

c) sto goldinarjev za štiri krajše podučne spise raznega zapadka, vsakemu po 25 gold. v obsegu blizo $\frac{1}{2}$ tiskane pole.

Vsi spisi naj bodo prav lahko umevni in zanimivi, da bodo mladino in sploh pripravijo domače ljudstvo pošteno razveseljevali in olikovali. Vsi rokopisi naj se pošljejo družbi vsaj do 1. decembra 1870 brez podpisanega imena, katero naj se priloži v zapечатnem listu. Prisojena darila se izplačajo na Vodnikov dan (2. febr.) 1871

V Celovcu 7. marca 1870.

Odbor družbe sv. Mohora.

Duhovske zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Kalt Kašp. je dobil faro Višprije in č. g. Oblak Ant. faro Gozdanje. — Svoje fare sta prostovoljno menjala čč. gg. fajm. Dugulin Jan. v Radolah in Kreiner Val. v Sirnici. — Za provizorje gredó čč. gg.: Brežan Andr. na Kokovo, Blazi Jan. v Knezovo, Trobež Ant. v Pisweg in Bilek Izidor v Lesnik. — Prestavljena sta sledeča čč. gg. kaplana: žl. Gallenstein Hubert v Požarnico, Walder Lorenc v Št. Mohor. — Č. g. Somer Jan. se poda prostovoljno v pokoj. — Umerli so čč. gg. pens. fajmoštra Lapuš Prim. in Spenger Mat. in Haderer Frid. R. I. P.!

Goriška nadškofija. Naslednji čč. gg. so tako-le postavljeni: Ant. Červ, novi mašnik, je postal kaplan v Bovcu; Joah. Jereb, vikarij v Oreheku; Jan. Tarfoglia, začasni kaplan v Šempasu; Jan. Červ, dñh. pomočnik v Rihenberku. Č. g. Fr. Lasič, doruberški fajmošter, je šel v pokoj. — Umerli so čč. gg.: Fr. Grioni, fajmošter v pokoju; Ant. Nau, duhoven v pokoju, in Aud. Peternelj, vikarij v Čez-Soči. R. I. P.

Ljubljanska škofija. Č. g. Vohinec Fr. je dobil faro v Križih pri Teržiču, č. g. Hiti Luka faro v Turjaku in č. g. Jan. Oblak faro v Cirknici. Č. g. Dejak Henr. gre za kaplana v Soro. Č. g. Košmerl Juri, fajm. v Šentjurju poleg Kranja, se poda v pokoj. Č. g. Brence Jan. lokalist na Uncu, se poda v pokoj. — Umerli so čč. gg. Počkar Jan., Pristov Jan., in Mladič Mih. R. I. P.